

ZPRAVODAJ

FARNOSTÍ KUTNÁ HORA, BYKÁŇ A TŘEBONÍN 2/2020

Milí farníci,

kolik se toho od začátku postní doby změnilo! A kolik se toho ještě změní? Všechny změny a omezení, která prožíváme, však nemusí být zbytečné a už vůbec nemusí znamenat menší duchovní užitek. Vždyť co nás může odloučit od lásky Kristovy?

Letos nebudeme slavit Velikonoce jako obvykle. Ale slavit je přesto můžeme a musíme! Nesetkáme se sice společně v kostele, asi se ani nesejdete ke svátečnímu obědu s celou širokou rodinou, ale to nám nemůže zabránit v slavení. Pán přece vstal z mrtvých, překonal náš hřích i smrt a my máme naději na život věčný. Možná se přistihneme, že budeme nostalgicky vzpomínat na krásné liturgické obřady a budeme, obrazně řečeno, jako Marie Magdaléna, s pláčem hledat mrtvé tělo. Přehlédneme přitom Vzkříšeného v naší blízkosti. Pán se ukázal učedníkům mnohokrát a pokaždé jinak. Věřme i my, že nám Pán chce dát velikonoční ujištění a radost ze skutečnosti, že žije. Sice jinak, než jsme poznali doposud, ale možná o to hlouběji.

Prožíváme Svatý týden tak trochu jako učedníci. I jim se během pár dní obrátil život naruby. Nejprve byli na Květnou neděli hrdí na to, že patří k Mistrovi, měli pocit, že tento okamžik triumfu nikdy neskončí. A za pár hodin přichází strach, nejistota, pocit, že Pán je zradil a nesplnil nic z toho, co slíbil: „A my jsme doufali...” (Lk 24,21) Opak byl pravdou. Pán v tu chvíli připravoval nový začátek, novou radost, zcela nové posílení mocí Ducha svatého.

Je také zajímavé si uvědomit, kam Ježíš posílá své učedníky po svém vzkříšení. Posílá je z Jeruzaléma do Galileje. Zpět do jejich domovů. Tam, kde vše začalo. Tam, kde si je povolal, kde viděli zázraky uzdravení a slyšeli slova plná moci a síly.

I nás Pán letos posílá do míst, kde začíná a roste víra. Vás do rodin a kněze do samoty s Pánem. Do našich galilejských míst, kde se odehrávala a odehrávají podstatná osobní setkání s Kristem v modlitbě či ve službě blízkým. Tam se letos chce oslavit a dát se nám poznat. Touží, abychom jako rybáři u Galilejského jezera znovu zakusili moc jeho lásky a radostně zvolali: „To je Pán!“ (J 21,7) Tam chce uprostřed nás a s námi hodovat a říct nám: „Pokoř vám.“ (J 20,19)

Bůh je dobrý a mocný. Nenechá si ujít příležitost, aby nás i o těchto Velikonocích naplnil radostí ze vzkříšení svého Syna. Věříš tomu?

Požehnané svátky vám přeje a všem vašim blízkým žehná

P. Jan Uhlíř

Vážení čtenáři, bratři a sestry! Chci vás v této době ujistit o svých modlitbách a touze mít každého z vás ve svém srdci. Věřím, že současná situace je příležitostí k hlubšímu a pravdivějšímu setkávání s Bohem. Nepochybuji o vaši vynalézavé aktivitě a všem vám denně vyprošuji Boží požehnání.

P. Pavel Tobek, farář sedlecké farnosti

Z OBSAHU

Slavení Velikonoc	04
Velikonoční bohoslužby	06
Slavení v rodině	07
Představení katechumenů	10
První svaté přijímání dětí	15
Vzpomínka na Karla Otčenáška	16
Opravy budov	17
Plánované akce	18
Pastorační rada	21
Církevní mateřská škola	21
Církevní gymnázium	23
Charita	23
Napsali jste...	23

TIRÁŽ

ZPRAVODAJ
farnosti Kutná Hora, Bykán a Třebonín
2/2020

Vydáno: 7. 4. 2020

Slouží pro vnitřní potřebu farností Kutná Hora, Bykán a Třebonín.

Vydává:

Římskokatolická farnost – arciděkanství
Kutná Hora,
Jakubská 1, 284 01 Kutná Hora
Tel.: 327 512 115
www.khfarnost.cz

Redakce:

Kateřina Grenarová
tel.: 733 624 786
e-mail: katerina.grenarova@khfarnost.cz

Patricie Koubská
tel.: 723 234 931
e-mail: patricie.koubska@khfarnost.cz

Uzávěrka příštího čísla: 10. 5. 2020

Redakce si vyhrazuje právo došlé příspěvky krátit.

KONTAKT NA KNĚZE

Pokud máte zájem o duchovní rozhovor či setkání s knězem, chcete navázat kontakt s naším společenstvím nebo se třeba jen zeptat na cokoli ohledně křesťanství, neváhejte využít tyto kontakty:

P. Jan Uhlíř, arciděkan
tel.: 777 339 233
e-mail: jan.uhlir@khfarnost.cz

P. Dmytro Romanovský, kaplan
tel.: 603 565 676
e-mail: dmytro.romanovsky@khfarnost.cz

**Římskokatolická farnost –
arciděkanství Kutná Hora**

AKTUÁLNĚ

Informace o provozu Římskokatolické farnosti – arciděkanství Kutná Hora

V důsledku šíření koronavirové nákazy uzavřela farnost ke dni 12. března obchod se suvenýry v chrámu sv. Barbory a infocentrum. Od 13. března je chrám sv. Barbory uzavřen zcela. Od té doby nemá farnost žádné příjmy z cestovního ruchu, které doposud tvořily přes 95 % veškerých jejích finančních zdrojů. Zaměstnanci úseku turistických služeb v tuto chvíli nepracují.

Provoz na arciděkanství je rovněž zcela omezen a s ohledem na zdraví zaměstnanců zajišťujících administrativu téměř všichni pracují z domova. Vzhledem k prakticky nulovému příjmu bude farnost muset zvážit, jaké opravy a investice jsou nyní nezbytné (např. oprava kostela sv. Jakuba), a které opravy je možné odložit na dobu, kdy se obnoví cestovní ruch. Doufáme, že to nebude dlouho trvat.

Julie Němcová

Zprávy ze sedlecké farnosti

V závislosti na vyhlášení nouzového stavu byly veškeré provozní v sedlecké farnosti ke 12. březnu uzavřeny. Management se naposledy sešel v pondělí 16. března na „krizové schůzce“, kde bylo také rozhodnuto, že nadále budou všichni pracovat z home office a omezí veškeré pracovní styky na distanční. Jinými slovy, jakákoliv společná setkání, kontrolní dny a porady jsou zrušeny. Od té doby jsou také všichni naši průvodci/prodejci doma. Využíváme však moderní způsoby komunikace – Skype, konferenční hovory, e-maily, sdílené platformy apod.

Život na provozech se ale nezastavil, naopak se snažíme využít turistického klidu a v dolní kapli kostnice udělat co nejvíce práce. Kompletně jsme přepracovali harmonogram rekonstrukce kostnice a pokračujeme. To největší a nejzajímavější, tedy dusání hliněné stěny, je posunuto na květen, nyní se už ale začalo s přípravnými pracemi v nové přístavbě. V dolní kapli kostela Všechny svatých podkopáváme a zpevňujeme severozápadní pilíř a začneme také opravovat centrální část kostnice, která by za provozu byla těžko proveditelná. Práce pokračují také v kostele sv. Jakuba, kde chystáme novou zvonovou stolicí a expozici. Pracovní život neutichl ani v kostele sv. Anny v Nových Dvorech. Co nás také velmi těší je, že se aktuálně dodělává nový interiér sedleckého Informačního centra a tzv. špalíček na zmrzlinový automat. ►

Přestože turistický ruch v sedleckých památkách utichl, práce pokračují dál a my doufáme, že se brzy zase všichni sejdem a uvítáme v nových prostorách informačního centra, jakož i ve všech našich úžasných památkách, turisty.

Radka Krejčí

Jak finančně přispět na chod farností

Vzhledem k tomu, že se naše společenství nesetkávají ke slavení bohoslužeb v kostelích, není možné konat ani pravidelné finanční sbírky. Výdaje farností však nadále trvají, a s ohledem na přerušení turistického provozu v památkách se nyní prověřuje naše schopnost postarat se o tyto náklady z vlastních zdrojů. Pokud můžete vyjádřit svou sounáležitost s církví a odpovědnost za naše společenství také tímto nezanedbatelným způsobem, nabízí se poukázat finanční příspěvek (případně založit trvalý příkaz) ve prospěch účtu dané farnosti:

Kutná Hora: 441774319/0800

Sedlec: 0441688349/0800

Farní kanceláře vám na požádání rády vystaví potvrzení o daru; kontaktujte Jaroslava Boušku (tel.: 731 604 607, e-mail: jaroslav.bouska@khfarnost.cz), respektive Ludmilu Cinerovou (tel.: 731 604 760, e-mail: cinerova@sedlec.info).

-red-

Kaplanování také v Příbyslavi, aneb případ pravděpodobného mnohoobročnictví?

Draží farníci, nejspíš se k vám již dostala informace, že jsem byl od 22. března ustanoven kaplanem v Příbyslavi, přičemž jsem však zůstal kaplanem i v Kutné Hoře.

Tento nový status by se mohl blížit ve středověku rozšířenému mnohoobročnictví, které zmiňuji v titulku. Co to ovšem znamená? Chytrá teta Wikipedie říká: „Mnohoobročnictví byl nešvar rozšířený v církvi v období středověku (zejména pozdním), spočívající v držení více obročí (farností) jedním duchovním. Mnohoobročník měl příjem z více obročí (například z pěti), tj. byl například ustanoven jako duchovní správce ve více farnostech nebo kanovníkem či dignitářem více kapitul; protože často nemohl i vzhledem ke značným vzdálenostem plnit povinnosti s jednotlivými úřady spojené, nechal je za úplatu vykonávat jiného duchovního.“ Zajímavé, že? Dnes už tomu tak ale není, tedy alespoň doufám; rozhodně nemám výhled na tom vydělávat a někoho jiného vyplácet, aby vykonával mé kněžské povinnosti na jednom či druhém místě ☺. Každopádně, nacházím se teď střídavě v Kutné Hoře (čtyři dny) a v Příbyslavi (tři dny).

Do této situace jsem se dostal z důvodu nemoci otce Pavla Sandtnera, příbyslavského faráře, který nedávno absolvoval náročnou operaci hlavy a nyní je ve stavu rekonvalescence. Příbyslav je živá farnost s velkou účastí na bohoslužbách, je to farnost, která si zaslouží pozornost a péči, tedy i kněze, který tam nebude dojíždět jen na neděli. Jedná se v tomto případě o prozatímní stav a pro mě zajímavou zkušenost, mohu si vlastně zkusit být farářem nanečisto.

Až se otec Pavel uzdraví, vrátí se věci do normálu a mě zůstane opět jen jedno kaplanské místo. Jak všechno ale bude dál, to ví teď jenom Hospodin. Každopádně vás prosím o modlitbu za sebe, otce Pavla a otce Jana. Ať to obě farnosti dobře zvládnou.

P. Dmytro Romanovský

K online přenosům bohoslužeb

Aby bylo zdůrazněno duchovní spojení při mši svaté sloužené v daném čase v kostele, není Kongregací pro bohoslužbu a svátosti a diecézními biskupy dovoleno uchovávat a poskytovat věřícím celý přenos mše svaté. Z tohoto důvodu bude možné ze záznamu na našem YouTube kanálu zhlédnout pouze bohoslužbu slova, homilii a ohlášky.

-red- 03

Jak nyní se svátostí smíření?

Je postní doba a připravujeme se na Velikonoce. K této přípravě patří také svátost smíření. Ale jak to máme udělat, když kostely jsou zavřené, platí zákaz shromažďování a měli bychom zůstat doma? Individuální svaté zpovědi na požádání nejsou zakázány. Je tedy možné se domluvit s knězem; ti naši jsou na to připraveni a můžete jim zavolat (P. Jan Uhlíř: 777 339 233, P. Dmytro Romanovský: 603 565 676).

Přesto se však mnohem spíše než jindy můžeme octnout v situaci, že ke svátosti smíření nebudeme moci přistoupit. Katechismus katolické církve nám k tomuto v článku 1452 říká: „Vyzvěrá-li lítost z lásky k Bohu, milovanému nade vše, nazývá se ‚dokonalá‘ lítost nebo lítost z lásky (*contritio*). Taková lítost odpouští všední viny; dosáhne také odpuštění smrtelných hříchů, zahrnuje-li pevně předsevzetí jít ke svátostné zpovědi, jakmile to bude možné.“

Papež František v jedné své promluvě radí, že máme udělat to, co říká katechismus. Řekl: „Je to velmi jasné: když nemáte možnost jít za knězem a vyzpovídat se, mluvíte s Bohem: On je váš Otec! Z celého srdce jej prostě za odpuštění, vyslovte před ním svou lítost. Slibte mu: Jak to bude možné, později se vyzpovídám, ale odpusť mi, prosím, už nyní. A okamžitě obdržíte opět Boží milost. Jak nás učí katechismus: Sami můžete obdržet Boží odpuštění, nemáte-li možnost setkat se s knězem. Dobře prožítý úkon lítosti, a naše duše se znovu stane bílou jako sníh“.

Jaroslav Bouška

Svěcená voda

Milí farníci, od Zeleného čtvrtka pro vás bude v kostele sv. Jakuba nachystán malý dárek: u bočního oltáře Panny Marie naleznete lahvičky se svěcenou vodou, kterou si budete moci odnést do svých domovů. Rád bych se u smyslu tohoto daru zastavil.

Když na závěr duchovní obnovy při mši svaté v sedlecké katedrále P. Elias Vella vysvětlil smysl žehnání vody, soli a oleje a P. Pavel Tobek tyto dary požehnal a exorcizoval, mohli jsme si je odnést domů. Já sám si nevzal nic, ale začal jsem o této svátostině více přemýšlet. Vždy jsem trochu obdivoval zbožný zvyk našich babiček, které měly u vchodu do domu kroupenku. A tak jsem si, povzbuzen novým zážitkem ze Sedlce, do misky vodu posvětil a nechal si ji na poličce v kuchyni. K vlastnímu pře-

kvapení jsem ji také začal více užívat. Nejdříve nepravidelně a spontánně. Křížoval jsem se exorcizovanou vodou před náročným jednáním či duchovním rozhovorem. Když jsem cítil, že se mě zmocňuje pýcha, netrpělivost nebo hněv, po nějakém rozhovoru či svátosti smíření, aby se nic z toho neuchytilo v mé mysli nebo srdci. Křížoval jsem se svěcenou vodou, když jsem vnímal, že budu potřebovat ochranu před lží Božího nepřitele. Žehnal jsem se, když jsem něco pokazil a zmocňovala se mě malomyslnost, abych si uvědomil, že jsem byl pokřtěn na odpuštění hříchů. Jinými slovy, téměř vždy, když jsem šel kolem misky s vodou, jsem si uvědomil, že potřebuji Boží milost pro sebe či pro druhé. Pokřičování, dotek vody na čelo a střelná modlitba v srdci mi dávala pokoj a posilovala víru v moc Ježíše Krista. ►

Pak přišla epidemie koronaviru a můj začínající zvyk dostal nový rozměr. Nejprve jsem se křížoval, abych byl chráněn od případné nemoci. Pak jsem před cestou k někomu prosil, abych ho případně nenakazil a Bůh ho ochránil. Později jsem si uvědomil, že je to jediná příležitost, jak se přezehnat svěcenou vodou, neboť kostelní kropenky jsme museli vysušit. A když jsem tolik z vás při večerní adoraci viděl, jak jdete automaticky ke kropence, která je prázdná... Uvědomil jsem si, jak moc nám všem svěcená voda chybí. Hluboce jsem pocítil, že toužím zažívat na svém těle pocit vody, který mi připomíná milost křtu i to, že jsem Boží dítě a Pán mě zbavuje hříchu. Vodu jsem začal mnohem více vnímat jako duchovní osvěžení a posilu do těchto nejednoduchých dní.

Voda patří neodmyslitelně k Velikonocům. Právě skrze křest máme účast na smrti a vzkříšení Ježíše Krista. O velikonoční vigílii jsme měli všichni obnovovat svůj křestní vztah s Kristem a na znamení života, který se nám skrze křest dostal, jsme měli být pokropeni křestní vodou. Letos tomu tak nebude (a víte, že já se na tuto část liturgie pokaždé obzvláště těším ☺). Právě proto si ji můžete vzít do svých domovů, jako velmi vzácný dar, který dnes není ani v kropence našeho kostela. Můžete se při modlitbě Vyznání víry nebo jakékoli jiné modlitbě společně svěcenou vodou přezehnat a uvědomit si, že každý se při křtu stal Božím dítětem a vstoupil do láskyplného vztahu Otce, Syna a Ducha svatého. Můžete pokropit svůj dům a poprosit v modlitbě o požehnání pro místo, kde nyní trávíte nejvíce času. Možná si necháte trochu vody v misce jako já, abyste se mohli přezehnat, když budete vědět, že vás svazuje úzkost, nejistota nebo pokušení.

Svěcená voda se mi stala velkým pomocníkem. Přezehnám se nejčastěji, když si misky všimnu nebo cítím, že potřebuji Boží pomoc. Vždy to dělám s vírou, a to je hlavní kritérium. Bez víry by byl takový úkon prázdný a jistým způsobem i nebezpečný; stal by se formalitou nebo dokonce magicky chápaným spoléháním na vodu, a ne na Boha.

Církev nám dává mnoho viditelných prostředků k posílení víry. Pokud je vám svátostina vody blízká, ať vám pomůže. Pokud je pro vás zatím neuchopitelná, prosťte Pána, aby vám ukázal jiný prostředek na cestu, nebo vám otevřel srdce, abyste se mohli v pravý čas radovat z tohoto pokladu církve a víry našich předků.

P. Jan Uhlíř

Velikonoce ve farnosti

Na následující straně najdete přehled velikonočních bohoslužeb a modliteb chystaných ve společenství farnosti. Kromě možnosti sledovat obřady online budeme mít také příležitost zastavit se k modlitbě v kostele. Při jeho návštěvě je nutné dodržovat protiepidemická opatření, tedy mít zakryté dýchací cesty, u vchodu si dezinfikovat ruce připravenou dezinfekcí a dodržovat bezpečné odstupy od ostatních přítomných; z ohledem na velikost kostela zde v jeden okamžik nesmí být více než deset lidí. Seniorsy prosíme, aby tuto možnost důkladně zvážili a spíše se k modlitbám připojili ze svých domovů.

Těžištěm letošních Velikonoc bude **domácí liturgie a modlitba v rodinách**. Inspiraci ke slavení najdete na následujících stranách, v příspěvku, který Patricie Koubská připravila především pro rodiny s dětmi. Dalším velmi podnětným vodítkem pro přípravu domácí liturgie je například Katolický týdeník (v čísle 14 je jí věnována celá dvoustrana, vydání je k dispozici zdarma na webu katydl.cz) nebo krátká, skvěle zpracovaná a názorná videa z redakce webu liturgie.cz). Doporučujeme si tyto zdroje včas projít a slavení se svými blízkými naplánovat podle vlastních možností.

Přímo nás k tomu vyzývá zejména Velký pátek. Obřady slavené našimi kněžími nebudou ten den přenášeny přes internet, abychom měli v rodinách více prostoru prožít vrchol letošní postní doby co nejautentičtěji. ►

PŘEHLED VELIKONOČNÍCH BOHOSLUŽEB A MODLITEB

Zelený čtvrtek (9. dubna)

17:00	Mši svatou slaví P. Jan Uhlíř s P. Pavlem Tobkem (homilie) v kostele sv. Jakuba	Online přenos na www.khfarnost.cz/youtube
19:00 – 21:00	Kostel sv. Jakuba otevřený k modlitbě	

Velký pátek (10. dubna)

09:00	Modlitba ranních chval v kostele sv. Jakuba	Online přenos na www.khfarnost.cz/youtube
10:00 – 14:00	Kostel sv. Jakuba otevřený k modlitbě	
12:00	Křížová cesta s mládeží	Online přenos na www.khfarnost.cz/youtube
15:00	Velkopáteční obřady slaví P. Jan Uhlíř s P. Pavlem Tobkem v sedlecké katedrále	Bez přenosu
17:00 – 21:00	Kostel sv. Jakuba otevřený k modlitbě a uctívání kříže	
21:00 – 23:59	Noční bdění u Božího hrobu: modlitební řetěz v domácnostech	Rozpis služeb na www.khfarnost.cz

Bílá sobota (11. dubna)

00:00 – 09:00	Noční bdění u Božího hrobu: modlitební řetěz v domácnostech	Rozpis služeb na www.khfarnost.cz
09:00	Modlitba ranních chval v kostele sv. Jakuba	Online přenos na www.khfarnost.cz/youtube
10:00 – 16:00	Kostel sv. Jakuba otevřený k modlitbě	
20:00	Vigilie Vzkříšení v kostele sv. Jakuba	Online přenos na www.khfarnost.cz/youtube

Zmrtvýchvstání Páně (12. dubna)

09:00	Mše svatá s modlitbou za město v chrámu sv. Barbory	Online přenos na www.khfarnost.cz/youtube
16:00 – 21:00	Kostel sv. Jakuba otevřený k modlitbě a adoraci, možnost přijetí eucharistie	

Úryvek z Písma pro žehnání pokrmů (na výběr):

Gn 1,27–31a / Gn 9,1–3 / Lk 11,9–13

Modlitba pro požehnání pokrmů:

Požehnaný jsi, Hospodine, náš Bože, ty všechno naplňuješ svým požehnáním; shlédni na nás, když dnes o slavnosti zmrtvýchvstání tvého Syna děkujeme za tvé dary, které mají sloužit k uchování našeho pozemského života, a uť nás přijímat je z tvých rukou tak, aby všechno směřovalo k tvé oslavě. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Slavíme v rodině

Milí farníci, letošní Velikonoce budou zcela jistě jiné, než na jaké jsme byli zvyklí. To však není důvod k tomu, abychom je prožívali se smutkem nebo s nejistotou. Věřím naopak, že je to příležitost obrátit se beze strachu a s důvěrou k Ježíši Kristu, který letos velikonoční slavení svěřil do našich rukou. A pokud před nás Bůh postavil tento úkol, zcela jistě nám dá i potřebné dary, abychom ho zvládli. Naše situace totiž tak trochu připomíná dobu první církve, kdy apoštolové po prožitku velikonočních událostí hledali formu, jak si je připomínat. V podobné roli jsme dnes i my, protože máme prožít svátky Ježíšovy smrti a vzkříšení beze mše, bez zpovědi, bez eucharistie, bez vedoucí autority kněze, bez jistoty, že to, co děláme, je správné... Pokud dnes do kostela nemůžeme a jsme odděleni od toho, co pro nás církev každoročně připravovala, ať to bylo krásné, povznášející, nebo se to naopak mohlo za ta léta stát jakousi rutinou, vezmeme to jako příležitost zrevidovat svou víru. Vždyť až budeme jednou stát před samotným Kristem, nepůjde o to, kdo chodil do kostela a co tam prožíval, ale o náš osobní postoj, který za nic a za nikoho neschováme.

Zvláště pro rodiny s dětmi je toto příležitost uspořádat si vlastní domácí bohoslužbu, aktualizovanou podle jejich vlastních potřeb. Přenosy z kostela jsou totiž spíše určeny pro dospělé a ty, kteří jsou osamělí. Děti potřebují vidět autentickou víru svých rodičů, a pokud to doma zvládnete (a já věřím, že není důvod, proč byste nezvládli), bude to pro vás i vaše děti obrovský zážitek, ke kterému se budete ještě dlouho vracet. Nemusíme se bát ani svých chyb, i chyby apoštolů byly přeci proměněny k Boží oslavě. Skrze křest jsme přijali podíl na všeobecném kněžství Kristově a teď máme příležitost tento dar objevit: Tak ať se vám to vydaří!

Domácí liturgie s dětmi: Zelený čtvrtek je časem poslední večeře Ježíše s učedníky. Je to chvíle, kdy byla ustanovena bohoslužba oběti, nedílná součást mše svaté. Ježíš se nám dává jako obětní beránek. Apoštolové Ježíšovu chování pochopitelně nerozumí, v čem ale mají oproti nám výhodu, je jejich židovství. Rozumí pojmu obětní beránek, jehož krev je jejich záchrana.

Připravme si slavnostní večeři: pečené maso, chlebové placky, vinný mošt, salát, sklenky na nožce. Dokonce si můžete zkusit upéct vlastní chléb, děti pak k němu budou mít silnější vztah. Atmosféře také napomůžou svíčky a tlumené světlo. Můžete si připravit i misku s vodou a ručník, abyste si před jídlem obřadně umyli ruce jako židé. V této chvíli lze dětem připomenout, že Ježíš před večeří svým učedníkům dokonce umyl nohy.

Zahajme večeři o něco dříve. Na začátku s dětmi poděkujeme, že máme co jíst, a připijme si. Než se dopeče maso, přečteme si příběh o Mojžíšovi a vysvobození Izraelitů z Egypta. Vysvětlete dětem, že právě tohle Ježíš se svými kamarády slavil. Dobré je, má-li každý svou Bibli, která je adekvátní jeho věku. Potom se naježme a teprve po jídle dětem řekněte, že Ježíš po večeři učedníky překvapil, když jim řekl, že ten obětní beránek je on sám. Ukažte jim, jak Ježíš zvedl číši a řekl, že to je ta krev, která je zachráněná, ne krev žádné ovečky. A že ten chleba, co on ukazuje, je to, co mají jíst, aby byli zachráněni jako Mojžíš. A to že je vlastní mše svatá. Možná na vás vaše děti budou koukat, že nechápu. Nevadí, dejte jim čas, apoštolům to taky trvalo. V klidu je uložte ke spaní a vy se k tomu, až usnou, můžete ještě vrátit. Vaše děti budou spát stejně nevinným spánkem jako apoštolové. Oni ještě neví, vy však už ano. Možná je to čas k nějaké formě společné modlitby za vaši rodinu. ►

Domácí liturgie s dětmi: Velký pátek je vyvrcholením našeho postního-
ho úsilí. Ráno dětem řekneme, že Ježíše zajali a teď je ve vězení, kde ho vyslychají.
My na něj budeme myslet, aby to zvládnul. Proto dnes nezapneme televizi nebo po-
čítač, nebudeme mlsat, nebo si odepřeme něco jiného. Jsme dnes prostě s ním.

Odpoledne můžeme zorganizovat křížovou cestu. Nejlépe je vyrobit si vlastní
kříž, každé dítě může mít dokonce svůj (ze dvou prkýnek, ze stavebnice, z papíru).
Křížová cesta je cesta, kterou Ježíš musel jít. I naše děti budou někdy vystaveny bo-
lesti a utrpení, teď je máme šanci připravit. Nejde v žádném případě o prožívání
bolesti, ale o to, aby se učily dívat dopředu, na to, co bude potom. Vyberme jen pár
zastavení podle schopností dětí, ke každému si připravte nějakou pomůcku
(např. obvaz nebo náplast při Ježíšově pádu, korálky jako slzy Panny Marie, ikonu
místo Veroničiny roušky). Zdůrazňujeme, že nejde o utrpení. Jde o Ježíšovu pokoru,
poslušnost a statečnost. Všechno vydržel, protože věděl, že aby mohl vstát
z mrtvých, musí nejprve umřít, jinak to nejde. Právě toto dětem objasníme, že
umřeme jednou všichni, ale my věříme, že nás Ježíš smrtí provede k věčné radosti.
Můžeme si s dětmi jednotlivá zastavení rozmístit po bytě nebo zahradě a nechat je
tam až do večera.

Můžete si také přečíst pašije (opět je ideální, když má každý svou Bibli), pokud je
vás víc, klidně si rozdělíme čtení podle rolí jako při hlasové zkoušce. Menším dětem
ukážme jen několik obrázků. Důležité je děti neděsit, neustále jim připomínejte, že
cílem všeho je vzkříšení.

Z toho vyjdete při uctívání kříže. Každý si může ten svůj ozdobit podle chuti, dej-
me dětem prostor ke kreativitě. V tomto ohledu jsme jim velkým vzorem. Nebo si
dejme na nějaké centrální místo jeden velký kříž, který máme doma. Můžete jej sun-
dat ze zdi a položit na zem, na nějaký jednobarevný ubrus (tím zdůrazníme, že se
k nám Ježíš snížil). Vyzvěte děti, aby ho zdobily nebo jakýmkoliv způsobem projevi-
ly svou účast na Ježíšově oběti. Mohou ho pohladit, politovat, mohou také Ježíši
říct, co pro něj v postní době udělali, protože dnes je ten den, kdy vrcholí naše pří-
prava. Je to také chvíle pro naše přímělné modlitby. Můžete si je připravit předem
na proužky papíru, které vložíte do džbánu, z něhož si pak v této chvíli každý vytáh-
ne přímělu a přečte ji. Příměly mohou vycházet z velkopátečních obřadů, můžete
si je ale také přizpůsobit, připravit je mohou i samotné děti.

Nakonec kříž zahalme, aby korpus nebyl vidět. Děti mají pocítit, že smrt je reálná
a přináší smutek, ne však beznaděj. Musíme jen ten smutek zvládnout a přečkat
stejně jako Ježíš. Však všechno zlé bude mít jednou konec! ►

Domácí liturgie s dětmi: Sobota a vigilie vzkříšení. Celý den udržujte děti v napětí: Povím vám, jak to bude pokračovat, ale až večer! Počkejte na setmění, můžete-li, připravte na zahradě nebo na balkóně oheň. Realita ohně je pro děti hlubokým zážitkem, naznačuje Boží přítomnost. Přiblížte jim, jak je světlo důležité, že nás osvětluje, ukazuje cestu, dává teplo. Ježíš sám sebe označil za světlo světa. Rozžehněte paškál nebo jen větší svíčku, kterou jako paškál ozdobíte křížem a špendlíky s hlavičkou. Můžete si přečíst Velikonoční chvalozpěv.

Poté vyprávějte, přečtete dětem příběh o projití Izraelitů Rudým mořem, zdůrazněte nepředstavitelnost takové situace. Můžete svíci ponořit do sklenice vody (jako ohnivý sloup, kterým Hospodin rozdělil moře na dvě části), tím zároveň naznačíte náš křest. Budete-li mít svěcenou vodu, přežehnejte se v této chvíli. Děti mohou mít své rozžaté svíčky, zdůrazněte jim v této chvíli jejich křest jako příslušnost k Ježíši, podobně jako Izraelité patřili k vyvolenému národu. Bůh každého z nás povolal jménem, patříme k Ježíši od té chvíle už napořád. Potom přečtete nebo vyprávějte dětem příběh o Ježíšově vzkříšení. V okamžiku, kdy učedníci naleznou prázdný hrob, zazvoňte na zvonek nebo zachřestěte rolničkami. Může to být jako na Vánoce. Pán Ježíš vstal z mrtvých! Rozsviňte normální světla a přejdete ke stolu, kde si můžete zazpívat, dát něco dobrého k snědku, připít si na zdraví...

Zdůrazníme dětem, že to, že s Pánem Ježíšem dokázaly vydržet celé Velikonoce, je jejich silou. Připojily se k Ježíšovi, který bude vždycky s nimi. Chytneme se všichni za ruce a pomodlíme se. Kruhem vyjadřujeme jednotu, Bůh je s námi, vstal pro nás z mrtvých. On je uprostřed nás, protože kde jsou dva nebo tři, tam je on uprostřed nich. Protože jsme to právě my, kdo tvoříme jeho církev.

Patricie Koubská

Povzbuzení na závěr. *Abyste věděli, že slavit domácí liturgii sice není úplně jednoduché, ale pro někoho to může být ta správná cesta nejen ve velikonočním triduu, připojují svědectví od Kristýny Drahotové:*

Naše rodina se s nastalou situací vyrovnávala po duchovní stránce dost těžko. Manžel není věřící a kluci, hlavně Vojtišek, začínají zkoumat všechna možná proč a jak ☺. Ze začátku jsme zkoušeli slavit mši svatou přes přímý přenos z kostela sv. Jakuba – nevydařilo se. Tak jsme vyzkoušeli TV Noe – také nic moc. Rozhlas – ani s ním jsme neuspěli. V žádném způsobu jsme si necítili v přítomnosti manžela komfortně a ani on, i když se snažil být neviditelný, chápavý, neměl dobrý pocit. Varianta, že by odešel, mi přišla strašná, to jsme ani nezkusili (že bych mu řekla – tak už jdi, a pak – tak už zase můžeš...?!) Zkusila jsem „dohodu“ s Bohem, že kluci u slavení mše nemusí být, a požádala jsem manžela, aby je vzal ven – ale taky to nebylo ono, stejně jsem pořád myslela na to, že je to všechno takové celé nakřivo.

A tak jsem zkusila Domácí liturgii s dětmi – a to je to, co sedí naší rodině! Uklidíme krásně pokojíček, připravíme stůl a užíváme si spolu krásný čas. Klukům chyběla ta lidská interakce, při ní zapomenou sledovat, jestli táta kouká. Máme krásné rozhovory nad evangeliem, prožíváme krásné chvíle na konci dne. V běžném režimu jsem chodili na mše spíš jen v neděli, nouzový stav nám přinesl slavení našeho Pána do domu každý den.

Zároveň jsem ráda, že jsem se znovu přesvědčila, že můj manžel je nejlepší. Cestu jsme hledali společně, našli jsme ji, a naše děti byly u toho ☺. Díky moc!

Nabídka knih a velikonočních svíček

Velikonoční svíčky a malé paškály pro domácí slavení Velikonoc, které by za normálních okolností bylo možné zakoupit v sedlecké katedrále, jsou k dispozici u Ludmily Cínorové. Předání je nutné domluvit telefonicky na čísle 731 604 760. V nabídce je také řada titulů křesťanské literatury.

-red-

Představení katechumenů

O Velikonocích měla křtem vyvrcholit příprava našich katechumenů. Svoji cestu hledání a plného zapojení do života církve by měli přijetím eucharistie a svátostí smíření završit i v dětství pokřtění dospělí. Už patří do našeho společenství, a abychom společně s nimi mohli chválit Pána za to, že je mezi nás a k sobě přivedl, přibližují nám na následujících řádcích své cesty k víře.

Pro některé trvala příprava skoro dva roky a musím říci, že se všichni na přijetí svátostí moc těší. Když jsme po prvním skrutiniu s katechumeny poprvé hovořili o tom, že kvůli epidemii možná nebudou pokřtěni o Velikonocích, byl jsem až potěšen jejich vyděšenou reakcí. Nešlo jim o slavnost, ale obávali se, aby nezemřeli nepokřtěni. Odložení křtu a dalších svátostí však všichni přijímají s pokorou a důvěrou v Boha. Pamatujme na ně v modlitbě, aby si svou počáteční víru a lásku k Ježíši uchovali a aby v nich odklad přijetí svátostí touhu po Božím životě v církvi a skrze církev ještě více prohloubil.

Petra M.: „Již více než dva roky se připravuji na křest. Vše začalo pohřbem mé babičky před dvěma lety, ale vezmu to poporádku. Jsem z věřící rodiny, která však není úplně praktikující, takže ode mě nikdo neočekával, že sama přistoupím ke křtu. V mé rodině v podstatě všichni v Bohu věříme, ale do jisté doby jsme kostel navštěvovali spíše sporadicky, a to pouze na velké svátky jako jsou Velikonoce a Vánoce. Sama jsem trošku svěhlavá, a tak jsem vystupovala spíše jako odpůrce církve, měla jsem jisté výhrady, ale... Bůh mě nechal vydat se jinou cestou.

Vše se změnilo po pohřbu babičky, která sama byla osobou věřící. Při církevním obřadu, jehož součástí byla zádušní mše, jsem teprve pochopila důležitost církve. Přesto, že ztráta babičky pro mě byla velmi bolestná, Bůh mi dal pocítit svou útěchu a radost z toho, že babička odešla do království nebeského. Babička mi bude chybět po zbytek mého života, ale vždy mě utěší vědomí toho, že babička je nyní tam, kam si všichni přejeme se po životě na zemi odebrat. Od pohřbu babičky už nic nebylo jako dřív, vše do sebe začalo zapadávat, jako bych dostala posledních pár dílků nějaké skládky, a tak jsem došla až sem a za pár dnů, respektive jakmile to bude možné, bych měla být pokřtěna.

Žiju dobrým životem, i když, pravda, občas hřeším, ale svých hříchů lituji a snažím se nedělat stejné chyby. Jsem ráda za společenství věřících, vážím si církve ►

a těším se, že pokud Bůh dovolí, stanu se i já součástí tohoto společenství.

Plně si uvědomuji, že Bůh ke mně promlouvá skrze různé lidi, které mi posílá do života, proto moc děkuji, že mi poslal P. Dmytra, bez něj bych možná nebyla tam, kde jsem nyní.“

Jana B.: „Víra v Boha nejde naučit, musí přijít sama. Alespoň tak to bylo u mě... Jen občas jsem zašla do kostela, kde jsem se cítila vždy velmi dobře, vnímala jsem nejen práci našich předků, ale postupně jsem začala chápat smysl křesťanství a vlastně přestala „odmítat“ existenci Boha ve svém životě. Naopak jsem mu začala důvěřovat a nechala ho přijít k sobě. Vnímám tuto změnu velmi příjemně. Nejsem už na všechno sama, je tu někdo, kdo mi pomáhá, a když nevím, jak dál, jsem šťastnější ve své víře, v naději s Bohem. Víím totiž, že mě nikdy nezklame. Zažívám i běžné radosti mnohem intenzivněji. A co bych asi všem nevěřícím chtěla říct? Neodmítejme Boha, jsme silní křesťané, je tu krásné společenství, které nám pomůže s Boží láskou nejen přejít tímto nelehkým obdobím, ale pomůže kdykoliv každému z nás. Věřím, že životy našich rodin budou dobré, naplněné láskou a vírou.“

Věra R.: „Jmenuji se Věra a jsem v důchodu. Kamarád mi asi před dvěma lety doporučil kurz Alfa. S kurzem jsem byla velmi spokojená, a tak jsem pokračovala v setkáních na faře kurzem Beta. Během té doby jsem se rozhodla, že se nechám pokřtít. Na křest se připravuji od září spolu s dalšími katechumeny. Moc se na křest těším a prosím vás o modlitbu.“

Milan L. *byl ochoten se o svou životní cestu a zkušenosti s hledáním Boha podělit obsáhleji. Rozhovor s ním najdete na následující straně.*

Na křest se připravuje také Libor V. a Martin T. Martin žije v Domově Barbora. Upřímnost jeho rozhodnutí jsme mohli vnímat při obřadu Přijetí mezi čekatele křtu o první neděli postní, kdy od ambonu vyznal víru v Ježíše Krista, který zemřel za naše hříchy a touží nás učinit dokonalými. Prosím, pamatujte i na tyto dva odvážné muže svoji modlitbou.

Spolu s katechumeny absolvují přípravu také čtyři ženy, které byly pokřtěné v dětství, ale osobně se s Kristem setkaly až v dospělosti. Nyní objevují křesťanství, připravují se na první svaté přijímání a na přijetí svátosti biřmování.

Tereza J.: „Jmenuji se Tereza, je mi 29 let a bydlím v Kutné Hoře. Do farního společenství jsem přišla v roce 2017 na pozvání pana faráře Uhlíře, který mě pozval na kurz Alfa po tom, co nás v létě s manželem oddával. Po absolvování kurzu Alfa, zejména víkendu ve Slavoňově, jsem začala svou cestu hledání. Absolvovala jsem ještě kurz Beta a několik přednášek P. Tobka na náboženství pro dospělé. Jako dobrovolník jsem pomáhala na akcích Noc kostelů a Běh pro zvon.

Někdo by mohl namítnout, že církev není pouze farní společenství, avšak já si naopak myslím, že církev není jen papež nebo instituce - církví jsme především my všichni. A právě farní společenství v čele s naším panem farářem Uhlířem mě přivedlo až sem. Společně s katechumeny a s dalšími pokřtěnými v dětství, kteří teď začínají žít svůj křesťanský život, jsem se připravovala na první svaté přijímání, které mělo vyvrcholit letos na Velikonoce. K mé lítosti však současný stav nouze nedovolí uskutečnit mé první přijímání eucharistie, a tak prosím všechny čtenáře tohoto zpravodaje, modlete se za nás. Za nás pokřtěné i za katechumeny, kteří se připravují na křest, na svoje úplně první svaté přijímání a na biřmování. A modlete se také za celé farní společenství, ať se zase brzy a ve zdraví společně osobně setkáme a my přijmeme vytoužené svátosti. Děkuji.“

Helena P.: „Těžká životní situace mě přivedla blíže k Bohu. Díky němu jsem našla a stále nacházím sílu vše zvládnout. Nedílnou součástí mého života se stal i kostel sv. Jakuba a společenství úžasných lidí z farnosti, kteří mě na cestě k Bohu provázejí.“ ►

Helena F.: „Jmenuji se Helena a jsem pár měsíců v důchodu. Jako dítě jsem byla pokřtěná a tím moje cesta k Ježíši nejen začala, ale také na dlouhou dobu skončila. Obnovit svůj život v církvi jsem se rozhodla po kurzu Alfa, asi tak před rokem. Kromě hlubšího vztahu s Bohem jsem chtěla do života určitý řád a inspiraci. Moje cesta do církve je trochu klikatá, hodně mně při tom pomáhají setkání na faře s katechetkami a katechumeny. Víra je dar, ale není zadarmo.“

Miluška S.: „Jmenuji se Miluška a narodila jsem se v Brně. Své dětství jsem prožila v nádherném kraji kolem Velkého Meziříčí, v malé vesnici Bojanov, která leží uprostřed lesů pod věčně krásným nebem klenoucím se nad krajinou jako katedrála. Je to malá osada v krajině plné zvlněných kopců, které na podzim prostoupí žlutý okr modřínů. Ve vašem krásném městě (v Kutné Hoře) jsem nyní devět měsíců. Dnes ho považuji za svůj domov. Nalezla jsem zde novou rodinu a nové přátele, ale především jsem zde našla Boha, který se stal středobodem mého života. Vděčím mu za mnohé a s pokorou mu děkuji, protože prožívám, že čím více se mu odevzdávám, tím více se cítím svobodná. Mám s naším Pánem vzácný vztah. Na sv. Michaela loňského roku mi náš Pán stvořil čisté srdce a tato milost zcela změnila můj život. Dodává mi sílu ke službě druhým, hlavně k práci v nemocnici, a také k mnohem procítěnějšímu lidství, které je potřeba zvláště v dnešní době plné obav spojených s pandemií. I proto se modlím se každého z nás a přeji si, abychom se co nejdříve sešli v našem kostele sv. Jakuba, kde budu mít své první svaté přijímání. Přeji nám všem Boží požehnání a ochranu celé naší lidské rodině.“

připravili Julie Němcová a P. Jan Uhlíř

ROZHOVOR S KATECHUMENEM MILANEM LEHEČKOU

Byl jsem požádán, abych udělal rozhovor s Milanem Lehečkou, který se připravuje na křest a já jsem mu kmotrem. Hovoříme spolu po e-mailu, protože je vyhlášena karanténa pro celé Česko a nemůžeme se potkat osobně. Může se tedy zdát, že některé otázky nenavazují bezprostředně na odpověď. Nevádí, nějak to zvládneme. V následujících řádcích si můžete přečíst, jak to dopadlo.

Milane, známe se více než 11 let. Jsí z Čáslavi, a tak tě asi kutnohorští farníci neznají. Můžeš se tedy čtenářům farního zpravodaje představit?

Narodil jsem se v roce 1958. Dětství jsem prožil ve Vamberku, ale rod pochází z Blatné v jižních Čechách. Po střední škole jsem si plnil dětský sen a nastoupil do armády. Záhy jsem však věděl, že to láska na celý život nebude. Později

bych rád studoval práva, ale můj otec vystoupil ze strany v roce 1970 na vlastní žádost. Taky jsem měl blízkého příbuzného v emigraci. Je jasné, že jsem kádrově neprošel. Armádu jsem posléze opustil a v roce 1996 promoval na FF UP v Olomouci. Jako bývalý voják jsem však práci hledal těžko, přestože jsem vždy vykonával pouze velitelské nebo štábní operační funkce a neměl žádnou negativní politickou minulost. ►

V roce 2008 jsem tě přijímal jako nového pracovníka charity do služby pro lidi bez domova. Předtím jsi byl v činné vojenské službě, co tě na charitu přivedlo?

Ve službě už jsem nebyl od roku 1996. Pak jsem hledal a zkoušel. Jenže jsem věci neviděl správně. Tehdy bych rád zaujal hned nějaké vedoucí místo, ale tak to v civilu nefunguje. Měl jsem sice kvalitní školu, ale byl jsem v tomto novém oboru bez praxe. Když tato moje představa nevycházela, přijal jsem místo u jedné firmy ve svém bývalém bydlišti ve Vamberku. Už jako magistr jsem pracoval u tavicí pece, jako pomocník slévače a „rovnal si myšlenky“. Bylo to tři měsíce po tom, co mi zemřela maminka. Bydlela na chalupě, kde jsem nyní bydlel já, všude jsem ji viděl. Za rodinou do Čáslavi jsem dojížděl. Chalupa potřebovala rekonstrukci. V zimě po směně bylo v chalupě kolem nuly. Stravoval jsem se, jak to šlo, pracoval jsem tvrdě. Za několik měsíců jsem shodil 10 kilo. Bylo mi však 38 let a nebyl problém to vydržet. Při této práci jsem dál hledal uplatnění a trochu opravoval chalupu. O tomto období bych mohl napsat mnoho. Bylo to však to nejlepší, co se mi mohlo přihodit. Posléze jsem nastoupil jako civilní zaměstnanec k Vojenskému záchrannému útvaru v Kutné Hoře, kde jsem pracoval jako vedoucí humanitní skupiny, sociolog a tiskový mluvčí. Když tento útvar civilní obrany v roce 2008 zanikl, teprve pak jsem dělal konkurz do charity. Vždycky jsem byl orientován na lidi, a tak pro mě charita byla zajímavou možností.

Po zkušenosti s prací v charitě jsi přijal důležitou pracovní pozici ve Zruči a pomáhal dětem, jaké to bylo?

Ještě předtím jsem externě pracoval na Lince důvěry občanského sdružení Povídek, krátce i na plný úvazek. Všechno to byly skvělé zkušenosti, ale odtud jsem se znovu vrátil do charity a byl spokojen-

ný i přesto, že s lidmi bez domova to snadné nebylo. Nicméně čekala mě opět změna. Reagoval jsem na určitou výzvu a přihlásil se do konkurzu na místo ředitele dětského domova. Byl jsem úspěšný a na konci roku 2011 jsem charitu opět opouštěl. V dětském domově jsem byl rád, ale je to složitý organismus, fungující podle ne zcela dobrých zákonů. Ústavní péče má řadu trhlin a kritici této formy tě berou a priori jako představitele špatného systému, aniž by znali tvé názory. Jedná se o školské zařízení, ale legislativa je „rozložena“ mezi resorty školství, práce a sociálních věcí a zdravotnictví. Já měl tendenci vnímat tuto práci hodně jako pomáhající profesii s velkým podílem sociální práce. Navíc jsem dost reformní, a to zejména v oblasti výchovy nebývá u letitých pracovníků kvitováno pozitivně. Na tomto se tým výchovných pracovníků štěpil. To mě mrzelo a zatěžovalo. Přišly zdravotní problémy. Ačkoli mě nic jiného nenutilo, využil jsem nároku na starobní důchod od roku 2017.

V charitě ses poprvé potkal s církví? Nebo to bylo již dříve? A jaký vliv na Tebe měli lidé a práce v pomáhajících profesích?

S církví jako institucí jsem se potkal poměrně pozdě. Systematicky opravdu až na charitě. Náboženské otázky jsem vždy rád probíral s orientovanými lidmi. Určité povědomí jsem měl z hodin religionistiky při studiu FF. Velkým přínosem mi byla starší sestra, která přijala křest kolem 40. roku věku.

V charitě nepracují zdaleka jen katolíci, ale podle mě to na závadu není. Mám odtud jen ty nejlepší zkušenosti a měl jsem obrovské štěstí na lidi. Musel bych jich jmenovat dlouhou řadu. Ve středisku Duhové Atrium jsme pracovali ve shodě, pomáhali si a měli se rádi. Bylo to moje nejlepší zaměstnání. Myslím, že jsme měli službu dobře ukotvenou teoreticky, prakticky, lidsky. To by bez Boha nešlo! ►

Jaká tedy byla tvoje cesta k víře, stalo se něco jako „WOW!“ a uvěřil jsi?

Z toho, co říkám v předchozí odpovědi, už asi trochu vyplývá, že o Bohu jsem přemýšlel. Ovšem šlo to pomalu a hlavně, nedokázal jsem žít podle Pisma. Dělal jsem řadu chyb a hledal omluvu a zdůvodnění. Jenže tento přístup unaví a vyčerpá, protože člověk dobře ví, že nežije správně. Jednou, po jakési vzrušenější debatě se synem, jsem si všechno rekapituloval a jasně si uvědomil, že takhle už to nechci. Došlo na konkrétní rozhodnutí. V tu dobu už jsem se také pravidelně, i když neuměle modlil. Najednou se dostavil pocit, který jsem neznal. Neuvěřitelný pokoj, zcela jasně jsem věděl, co chci a co mám udělat. Trvalo to několik dní. Pak jsem už nechtěl o své „poznání“ přijít, nebo žít něco jiného.

Kdy jsi začal přemýšlet o křtu a co bylo pro tebe impulzem? A proč křest v Kutné Hoře a ne v čáslavské farnosti?

Tyto dvě otázky spolu úzce souvisí. Odeslal jsem dopis P. Uhlířovi (dopis byl předtím dva roky na ploše v počítači!) Na návštěvu na arciděkanství jsem šel už s jasným zadáním a cílem. Doba přípravy nebyla pro mě dobou vyjasňování postojů a rozhodování. Ty již byly jasné a poměrně pevné. Celá ta doba byla mimořádná a já věřím, že jsem prožil obrácení se všim všudy. Dovolím si říci, že Bůh vstoupil do každé oblasti mého života.

Rozhodnutí pro Kutnou Horu tehdy vycházelo z pouhého faktu, že z charity jsem již věděl o P. Uhlířovi, zatímco P. Staříka v Čáslavi jsem vůbec neznal a navíc se poměrně brzy ukázalo, že bude odcházet. Není to nic proti čáslavské farnosti. Dnes jsem již v kontaktu s P. Zdeňkem Skalickým a věřím, že se rysuje zajímavá spolupráce. Nedělní mše navštěvuji v Čáslavi, a proto mě asi Kutnohorští spíše neznají.

Máš nějakého světce jako křestního patrona, pokud ano, čím tě inspiruje? Vlastně se zeptám šířeji, kterého svatého nebo svaté máš rád?

Oblíbených světců by určitě bylo víc, stejně jako důvodů, proč je obdivovat. Za všechny budu jmenovat sv. Augustina. Ne že bych byl přímo zastáncem novoplatonismu, ale obdivuji jeho dílo a bystrost ducha. Doufám, že nezacházím příliš daleko, když řeknu, že některá naše životní trápení mohla být podobná. Ve velké oblibě mám také blahoslaveného Karla I. Rakouského. Nijak se netajím tím, že jsem monarchistou. Karel I. je pro mě mimořádnou osobností s příkladným životem, morální autoritou, příkladným křesťanem, otcem, manželem a panovníkem. Tak ho viděl i sám Jan Pavel II.

Co na tvoje rozhodnutí přijmout křest říkají tvoji nejbližší?

To je asi nejtěžší otázka, kterou jsi mi položil. Určitě v rodině nemám žádné překážky a manželka mé rozhodnutí toleruje. Já však zase musím tolerovat skutečnost, že každý má svoji cestu, po které jde svým způsobem a tempem.

S dětmi je to trochu jinak, se synem i dcerou se poměrně často dotýkáme věroučných témat. Věřím, že to časem přinese své ovoce. Každému bych přál od Pána dar víry.

Jak v životě odpočíváš a dobíjíš baterky? Pokud vím, tak jsi odborník přes vojenskou historii, je to tvoje hobby?

Odborník je silné slovo, je to jeden z mých zájmů. Jsem předsedou Klubu vojenské historie „C. k. zeměbrancecký pěší pluk č. 12 Čáslav“ (Landwehr Infanterie Regiment Nr. 12 Caslau) a velitelem této jednotky.

Mám rád historii, archeologii, malují, řezbářím. Rád pracuji na chalupě nebo u mladých na statku, ale sil už není na rozdávání. ►

Často nedovedu odpovědět jednou větou. Snad proto, že svět je tak barevný a plný významů, někdy jsem, s ohledem na věk (rádoby) s humorem říkal, že bych raději zemřel pokřtěný a dobře věděl, jak rychle se životní situace mění. Proto mě tolik zajímaly okolnosti křtu touhy. Odložení křtu nesu velmi těžko.

Díky, Milane, za rozhovor.

rozhovor připravil Robert Otruba

Milé děti, vážení rodiče! Naše příprava k prvnímu svatému přijímání byla sice náhle přerušena, neznamená to však, že skončila. Naše cesta se jen poněkud zašmodrčala, a my teď musíme vydržet. Bouře, ve které jsme se ocitli, je trochu větší, než jsme očekávali, ale kvůli tomu se nemusíme bát nebo ztráčet naději. Pán Ježíš je naše síla! Společně i na to, že nám celé společenství našich farností drží palce a nepřestává nás provázet svými modlitbami... Plujeme a nejsme ztraceni!

Patricie Koubská a P. Dmytro Romanovský

VZPOMÍNKA NA ARCIBISKUPA KARLA OTČENÁŠKA

Na Pondělí velikonoční, 13. dubna, uplyne 100 let od narození arcibiskupa Karla Otčenáška. Dnešní mládež možná ani neví, jak vypadal, ale jsem přesvědčen, že my „starší“ si jej pamatujeme velmi dobře; porevoluční obnovu církevního života v naší diecézi si bez jeho vitality a nadšení, kterými sršel navzdory svému vysokému věku, snad ani neumíme představit. Čím jsem starší, tím více si uvědomuji, jak je můj život tímto naším pastýřem ovlivněn. Proto mi dovoluňte několik osobních vzpomínek.

Krátce po sametové revoluci, asi v prosinci 1989, se pan biskup Karel obrátil na mého otce o pomoc s opravou biskupské rezidence a jinými technickými záležitostmi. Byli jsme vzdáleně příbuzní a pan biskup mého otce i dědečka dobře znal. Díky tomu, že se tatínek začal více pohybovat na biskupství, přicházel jsem s panem biskupem do kontaktu i já a mohl jsem více nahlédnout do jeho osobního života.

Zásadní pro mě bylo slavení Velikonoc v roce 1990. Po mnoha letech předsedal biskup velikonoční liturgii v katedrále. Pamatuji si, jak hluboce jsem byl zasažen krásou tohoto slavení. Až tak, že při ranní modlitbě na Pondělí velikonoční (před odjezdem na pomlázku) mě napadla myšlenka, že bych se mohl stát knězem. Bylo mi tehdy necelých 16 let.

Protože jsem rád ministroval, poprosil mě tehdejší ceremoniář a můj farář P. Josef Socha, abych při mších svatých s panem biskupem asistoval a při méně důležitých liturgiích ho doprovázel jako ceremoniář. Tuto službu jsem dělal rád, i když mnohdy s velkou nervozitou. Jako bohoslovec jsem pana biskupa o prázdninách doprovázel i na jeho cestách po diecézi. Právě čas strávený s ním v autě, kdy jsem mohl nahlédnout do jeho duchovního života, mě hodně ovlivňoval. Především to byly rozzímané růžence; každý z pasažérů musel před některým z desátek pronést pár myšlenek. Nebo poslouchání zpráv a debaty o politice spojené s následnou modlitbou za aktuální dění ve společnosti. Žehnání farnostem, kterými jsme projížděli, či klanění se Nejsvětější svátosti v kostelích, které jsme míjeli.

Co jsem však nejvíce obdivoval, byl spontánní a nenásilný přechod od rozhovoru k modlitbě, a to ne jen s věřícími. Pana biskupa navštěvovali mnozí lidé ze světa, kteří si ho vážili. Museli počítat s tím, že je automaticky zavede do kaple nebo jim udělí požehnání přímo na ulici. Byl jsem jako nesmělý bohoslovec ohromen, jak dokáže přirozeně vtáhnout druhé do svého vztahu s Kristem. Myslím, že tento dar mi postupně Pán udělil. Proto si na pana biskupa vzpomenu v různých situacích, kdy vnímám, že mohu přátelský hovor či nějaké jednání proměnit v nabídku modlitby či požehnání lidem, kteří to nečekají, ale následně velmi oceňují.

Je ještě jedna věc, která mě s panem arcibiskupem spojuje. I když jsem ji asi neokoukal, ale mám ji v povaze. Uvědomil jsem si to až díky otci Dmytrovi, který se vždy „dělá“, když se vracím ze dne volna ☺. Když byl pan arcibiskup na dovolené či musel zdravotně odpočívat, v jeho sekretariátu už tušili, že zpátky přijede s notýskem plným nových nápadů a úkolů...

Pan arcibiskup pro mě byl a je především biskupem, který mě přijímal do semináře, povzbuzoval mě v mém povolání, dával mi zakusit pastýřské otcovství, měl radost z mého kněžského svěcení. Důvěřoval a fandil mi. Byl pro mě vzorem kněze, kterým jsem chtěl a chci být. Miloval Ježíše, nezapřel církev, důvěřoval v těžkostech, neztratil horlivost a radost ze služby, měl rád lidi a toužil je přivést k Pánu Bohu. Naučil mě být hrdý na naši svatodušní katedrálu i diecézi a nutil mě více přemýšlet o Duchu svatém.

Rád se loučil slovy: „Někdy zase na shledanou. Buď tady na zemi nebo v nebi nebo nejlépe na obou místech.“ Pane arcibiskupe, za vše vám moc děkuji a těším se na shledanou v nebi.

Obnova kostela sv. Jakuba

Milí farníci, přestože se nyní nescházíme k bohoslužbám, některé činnosti kolem kostela sv. Jakuba pokračují. Všichni se však musíme přizpůsobit pravidlům, která nás mají chránit před šířením virové nákazy. Tedy i stavba.

V současné době je za námi archeologický průzkum v prostorách kolem zákristie; byl uzavřen s tím, že dále nebude nutné jej rozšiřovat. Výzkum potvrdil komplikované založení jihovýchodní části chrámu; milovníky archeologie potěší, že bylo nalezeno několik tzv. Kutnohorských pohárů. Dalším zajímavým zjištěním je, že byly objeveny zjevné stopy hornické činnosti, které jsou staršího data než počátky kostela. V sondě na východě zákristie byla zjištěna anomálie podzemních vrstev, která byla odborníky označena za „blíže neurčené důlní dílo“.

Průzkumem nálezu jsme se zabývali od podzimu. K rozhodnutí, jak postupovat při podchycení základů kostela ve složitých geologických podmínkách a na poddolovaném území, jsme přizvali soudního znalce z oboru poddolování, geologie a geomechaniky. Výsledky archeologického průzkumu, posudek soudního znalce a statický návrh zajištění základů se staly podkladem pro výrobní dokumentaci prováděcí firmy, která bude na jaře provádět tryskovou injektáž. Předpokládáme, že k podchycení základů bychom mohli přistoupit po Velikonocích. S napětím budeme sledovat průběh těchto prací. Slibujeme si od nich, že kostelu zásadně pomohou vypořádat se statickými problémy, kterým čelí již od svého založení.

Na severní straně kostela, na lešení pod bílými sítěmi, probíhá vysekávání narušených kamenů určených k výměně. Kamenné zdivo, které nebude vyměňováno, je očišťováno, omýváno tlakovou vodou, jsou odstraňovány nesourodé částice. Probíhá odsolování, zpevňování, dojde k doplnění kamene a následné retuši.

Nyní čekáme na stabilní jarní počasí, až nebudou teploty klesat pod bod mrazu, abychom mohli nově omítnout loď kostela. Po realizaci omítek a po dokončení restaurátorských prací na okenních ostěních a kružbách sem budou vráceny zrestaurované vitráže. Těšíme se na následnou demontáž lešení v interiéru kostela, bude ovšem přesunuto na jih.

Na východní straně presbytáře se po rozebrání jedné vitráže ukázalo, že kružby a kamenné sloupy okna jsou v havarijním stavu. Na další dny je plánována kompletní výměna těchto prvků.

Na půdě kostela probíhá statické zajištění kleneb vodorovnými ocelovými táhly, dozdivají se zde koruny porušeného zdiva.

V interiéru severní věže je postaveno lešení, a pokud okolnosti dovolí, statici začnou pracovat na osazení táhel a restaurování kamene schodišť i stěn.

Vaši pozornosti jistě neuniklo, že do truhlářských dílen byly odvezeny k restaurování některé dveře.

A na závěr se s vámi podělím o malé překvapení: u severní věže kostela byl odhalen historický portál, který dokumentuje původní vstup do lodi kostela ze severu (kdybychom tímto vchodem procházeli, přijdeme do kostela v místě, kde nyní stojí zpovědnice). Portál bude očištěn, zrestaurován a citlivě prezentován.

Momentálně s napětím sledujeme vývoj pandemie v naší zemi a moc si přejeme nejen zdraví pro všechny, ale i rozumný postup prací na opravě kostela. Zatím stále věříme, že termín (prosinec 2021) se podaří dodržet.

Opravy v klášteře sv. Voršily

Nouzový stav, kvůli kterému se vyhlásilo církevní gymnázium, rozhybal práce, které byly původně naplánovány na letní prázdniny. Školu opustili studenti a učitelé, a do jejich prostor se nastěhovali lešenáři, restaurátoři, zedníci, štukatéri a truhláři.

Farnosti se již v minulém roce podařilo získat prostředky z Evropské unie na obnovu jedinečného prostoru hlavního schodiště kláštera v jeho nejvyšších partiích, na restaurování malby v kopuli a repasování oken v některých učebnách a kabinetech. Touha zrestaurovat stropní fresku a odhalit schodiště v celé jeho kráse mně osobně provází již od začátku tisíciletí, kdy se v klášteře začaly zprovozňovat první učebny gymnázia.

Nyní je z přízemí až k lucerně vestavěno do prostoru schodiště lešení tak, aby se restaurátoři dostali až k malbě. Probíhá oprava schodišťového prostoru od druhého patra na půdu; tato pasáž dosud nebyla využívána. Nově se zde zavádí osvětlení, budou repasována původní barokní okna, která vedou ze schodiště do půdy, a restaurátorsky obnovena již zmíněná malba na kopuli a v lucerně.

Další probíhající aktivitou je repase oken v učebnách, kabinetech a částečně na chodbách uličního křídla budovy. Okna budou nejen očištěna a vyspraveny jejich poškozené části, ale dojde k jejich utěsnění, doplnění izolačními dvojskly a opravě kování. Restaurátoři provedli první vzorek repase okenního křídla, se kterým jsme byli minulý týden seznámeni, a pokračují postupným odvážením dalších křídel do svých dílen. Věříme, že po letních prázdninách se studenti vrátí do obnovených tříd.

Již čtvrtým rokem probíhá také oprava střechy nad nárožím budovy kláštera, kterou farnost hradí částečně z dotace Programu zachrany architektonického dědictví, částečně z vlastních zdrojů. Po opravě tesařských konstrukcí v krovu byla provedena nová tesařská konstrukce kopule, při které se podařilo zachovat původní prvky. Nyní se věnujeme pokládce prejzové krytiny na kopuli, opravujeme komíny, tympanony. Věříme, že tuto etapu dokončíme ještě v letošním roce.

Soňa Krejčová

PLÁNUJEME

Mše za nenarozené děti

V letošním roce se bude podobně jako loni konat mše za děti, kterým nebylo dopřáno přijít na svět a prožít celý pozemský život. Někdy je to pro rodiče velmi smutná událost a potřebují se s maličkým rozloučit. Někdy v době nepříznivých okolností sami rozhodli o osudu dítěte a nyní třeba prožívají bolest a lítost, kterou potřebují nějak projít. Chceme vytvořit příležitost, aby se tyto bolesti mohly uzdravovat. Je to příležitost i pro ty, kteří nic podobného neprožívají, ale chtěli by projevit svou solidaritu. Mše bude kostele Matky Boží Na Náměti třetí květnovou neděli, tedy 17. května, v 18:00.

Marie Macková

V případě trvání protiepidemických opatření zveřejníme informaci o tom, jak bude mše organizována, na webu farnosti a ve vývěskách na kostele sv. Jakuba a na kostele Matky Boží.

Příměstský farní tábor

Vážení rodiče, jak jste již dočetli v únorovém zpravodaji, i na letošní léto plánujeme příměstský farní tábor, a to na týden od 17. do 21. srpna. Probíhat bude v prostorách církevního gymnázia. Tábor je určen pro školní děti od 6 do 11 let. Přihlášky najdete v únorovém zpravodaji; vyplněné je směrujte do farní kanceláře nebo na e-mail [Patricii Koubské \(patricie.koubska@khfarnost.cz\)](mailto:patricie.koubska@khfarnost.cz), tel.: 723 234 931).

-red-

Milí přátelé, v novém zpravodaji vás chci seznámit se stavem farní knihovny a představit vám některé knihy, které jsme získali. V současné době je k zapůjčení celkem 570 knih a brožur. Z pozůstalosti jsme obdrželi knihy, které vycházely v letech 1991 – 1995 a nyní se již nevydávají. Jsou to především svazky klasické karmelitánské spirituality, např. *Temná noc*, *Úvod do nauky* a *Životní příběh sv. Jana od Kříže*, dále jsou to díla sv. Terezie z Ávily (tzv. Velké) jako *Hrad v nitru*, *Nad Velepísní* a její vlastní životopis s prostým názvem *Život*. Se spiritualitou sv. Terezie od Dítěte Ježíše (tzv. Malé Terezičky) se zase můžete seznámit v knize *Duchovní realismus sv. Terezie z Lisieux*, závěr její krátké životní cesty pak popisují její rodné i řeholní sestry v knize *Vstupují do života*. Pokud rádi čtete romány, zařadili jsme nově do nabídky dvoudílný, velmi čtivý román *Jeremiáš* od Franze Werfela. Na duchovní obnově s P. Eliášem Vellou jsme pak zakoupili knihu o jeho životní cestě *Otcem pro všechny*. V knihovně naleznete i mnohá další z jeho děl. Na novém seznamu knih v současné době intenzivně pracujeme, přehled bude během jara zveřejněn na webových stránkách farnosti pod záložkou Knihovna.

Dnes vám představím pouze jednu knihu, kterou jsem slíbila recenzovat v minulém zpravodaji. Je to biografie *Osudy* Prokopa Siostrzonka, současného opata břevnovského kláštera. Knihu připravila Eva Ocisková, spolužačka P. Siostrzonka, a přidala do ní také některé z jeho rozhlasových promluv a zamyšlení, abychom se k nim mohli kdykoliv vrátit, neboť obsahují „mnoho moudrých a poučných postřehů“. Tento cyklus byl vysílán na Českém rozhlasu Vltava v letech 2005 – 2006, některé úvahy k různým výročím a svátkům byly připraveny pro Katolický týdeník.

P. Prokop pochází z Těšínska, kraje mnoha národností, od mládí se pohyboval na území dnešního Polska, kde se seznámil s bratry benediktiny. Nejvíce ho ovlivnil P. Aleš Gorazd, který působil jako utajený člen řádu jedné farnosti na Moravě. Po gymnáziu se P. Prokop přihlásil na litoměřickou teologickou fakultu, toužil však po jiném duchovním zázemí – po životě ve společenství. Při vstupu na fakultu ale bylo nutno podepsat prohlášení, které členství v řádu vylučovalo. P. Prokop tehdy začal shánět informace, zda by byl vstup do benediktinského řádu vůbec možný. V té době u nás žilo pouze několik utajených bratrů a jediná cesta k řeholnímu životu vedla přes polskou komunitu. Po vysvěcení měl P. Prokop několik kaplanských míst, kde byl sledován StB. Když přišel o státní souhlas, začal pracovat v rožnovské Tesle a toto období využil ke své formaci k řeholnímu povolání, zejména díky krátkým pobytům v benediktinských kláštorech v Polsku. V Krakově pak v roce 1987 složil slavné sliby do rukou opata Augustyna, pověřeného opatem Opaskem. Když mu pak byl za rok státní souhlas vrácen, P. Prokop váhal, zda se nastoupit do kněžské služby nebo raději pracovat v utajení, ale nakonec se rozhodl pro kněžskou službu. Jak se jeho život ubíral dál? Vše o jeho další cestě se můžete dozvědět v této čtivé knize, která vám také pomůže porozumět strukturám benediktinského řádu, seznámí vás s posláním benediktinů a dočtete se v ní také o možnosti, jak vstoupit do noviciátu dnes. Text vás provede rovněž historií břevnovského kláštera a seznámíte vás s jeho hřbitovem, na němž je pochováno nejen mnoho řeholníků, ale také významných osobností, a dokonce obětí konce 2. světové války, které zde odvážně pochovávali řádoví bratři.

Milena Pfajřrová

Vzhledem k aktuální situaci není knihovna k dispozici v obvyklých časech. Knihy je možné zapůjčit pouze po předchozí domluvě s naší knihovnicí, Milenou Pfajřrovou, na telefonu 602 842 013.

**UKAMA SE TEĎ NEMŮŽEME DOTÝKAT,
ZDRAVIT SE A OBJÍMAT,
ALE MŮŽEME TVOŘIT.**

Centrum excelence Univerzity Karlovy:
Teologická antropologie v ekumenické perspektivě ve spolupráci
s badatelskou skupinou Teologie a současná kultura na ETF UK
vybízí:

**SOUTĚŽNÍ VÝTVARNOU PŘEHLÍDKU
PRO DĚTI, SENIORY I OSTATNÍ DOSPĚLÉ,
NA TÉMA:**

*Bože,
kdo je člověk,
že na něj
pamatuješ?*

Do 30. dubna 2020 zašlete fotografii svého výtvarného díla na adresu
clavek@etf.univ.cz

Nejlepší práce v různých kategoriích budou vybrány na výstavu
a jejich autoři obdrží zajímavé věcné ceny.

Více informací online galerie na <https://etf.univ.cz/umoc/clavek>

Ivana Koble, František Štěch, Daniela Brůhová

PASTORAČNÍ RADA FARNOSTI

Poprvé se nově zvolená pastorační rada sešla v úterý 18. února v plném obsazení 12 členů. Protože polovina z nich je v této funkci nová, věnovali jsme se biskupem vydaným Stanovám pastorační rady farnosti, abychom si připomněli a ujasnili své úkoly, práva i povinnosti.

Vzhledem k nedostatku kněží P. Uhlíř otevřel hypotetickou otázku, jak by farnost vnímala, kdyby sem po odchodu otce Dmytra nepřišel nový kaplan. Všichni přítomnost kaplanů vnímají obecně pozitivně, ale smysl pro farnost i kněze má nejméně dvouleté působení. Po této krátké diskuzi následovalo předání dekretů těm členům rady, kteří se nemohli zúčastnit předcházející nedělní bohoslužby, ti také následně složili požadovaný slib.

P. Uhlíř předeslal, že po zkušenostech z minulých let by rád více času věnoval hledání strategie vedení farnosti než řešení konkrétních a praktických záležitostí. Proto si měl každý z členů připravit a představit svůj osobní sen o farnosti. Byla to příležitost vzájemně se poznat, vnímat, na co kdo klade důraz, a také rozvinout debatu. Často se objevovalo přání, aby farnost byla rodinou, aby byla schopná předávat evangelium, vytvářet společenství, formovat laiky, starat se o rodiny. Také zaznělo, že je nutné zvažovat, kolik aktivit je možné realizovat, aniž by se vyčerpala, ale i to, že musíme vnímat důležitost svátostí a budovat osobní vztah s Kristem.

V další části setkání byl představen kalendář akcí do prázdnin a rozděleny úkoly pro jejich uskutečnění. Proběhla také debata o vhodnosti umístění celoročního kalendáře akcí na webové stránky farnosti.

Vzhledem k novému složení pastorační rady bude pravidelné květnové farní shromáždění odloženo. Bylo rozhodnuto, že volby do služeb v radě (sekretář, místopředseda a zástupce v ekonomické radě) proběhnou až na příštím zasedání. To bylo naplánováno na 21. dubna.

P. Jan Uhlíř

CÍRKEVNÍ MATEŘSKÁ ŠKOLA SV. JAKUBA

Aktuální dění ve školce

V únoru jsme si s dětmi povídali o hudbě, hudebních nástrojích. Naše pozvání přijali rodiče jednoho z žáčků a přinesli s sebou do školky flétnu a violoncello. Děti si samy mohly vyzkoušet hru na hudební nástroje a poslechny si, co vše se dá na tyto hudební nástroje zahrát. Celé povídání o hudbě vyvrcholilo masopustním karnevalem. Děti přišly do školky v nádherných kostýmech, představily své masku a začal maskarní rej. Následující týden jsme „zakopali basu“ a na Popeleční středu jsme spolu s panem farářem začali postní období. Položili jsme si otázku, čeho bychom se dokázali vzdát. Nakonec jsme se s dětmi dohodli, že nebudeme mlsat sladkosti. Po celou postní dobu budeme sladkosti používat trochu jinak: lentilkami budeme postupně plnit „Džbánek radosti“. Vždy, když nám někdo udělá radost nebo nám pomůže, přibude do džbánu jeden bonbón. Děti se těšily, že po velikonočních svátcích všechny lentilky sníme. Ale uvidíme, kdy se opět ve školce sejdem.

Před jarními prázdninami jsme se loučili s tím, že se uvidíme zase za týden. Asi nikoho z nás nenapadlo, jak moc se toto odloučení protáhne. V těchto dnech se snažíme dětem posílat pracovní listy, omalovánky a jiné úkoly. My, paní učitelky, máme nyní čas na věci, na které při normálním a mnohdy až hektickém běhu ve školce jen těžko hledáme kapacitu. Probíhá velký úklid, třídíme hračky, tvoříme nové didaktické pomůcky, laminujeme, šijeme roušky a plánujeme, jak zařídit novou třídu. Při tom všem myslíme na rodiče, aby pro ně i jejich děti byl tento čas přínosný. Teď mohou být spolu, i když je to někdy hodně náročné. A těšíme se, že se brzy uvidíme.

Barbora Křivohlavá

Rozšíření školky

Církevní mateřská škola je pro děti z věřících i nevěřících rodin otevřena již osmý rok. Již při prvním přijímacím řízení, na jaře 2012, zájem několikrát překročil možnosti školy. Každý další rok jsme při přijímacím řízení museli spoustu žádostí odmítnout z kapacitních důvodů.

Stále jsme přemýšleli o různých možnostech navýšení kapacity školky, ať už to byla výstavba nové školky na zahradě kláštera či spolupráce s městem na rekonstrukci staršího objektu. Nakonec se v současných podmínkách ukázal jako finančně i organizačně nejvýhodnější projekt rozšíření kapacity ve stávající budově.

Již na konci září jsme na ministerstvo školství podali žádost o navýšení kapacity mateřské školy. Nyní máme za sebou jednání s okresní hygienickou stanicí, s majitelem objektu, hasiči. Čekáme na schválení projektu, abychom od září mohli otevřít dvě třídy pro celkem 45 dětí.

Prostory druhé třídy budou ve stejném patře jako stávající školka. Druhá třída bude menší, její kapacita bude pouze 17 dětí. Tuto „nevýhodu“ bychom rádi využili a chtěli bychom prostor vybavit jako Montessori třídu. V loňském roce jsme navštívili v rámci projektu Lepší školka několik zařízení s Montessori třídami. Díky tomu, že již máme zkušenosti s pomůckami i se způsobem práce podle této pedagogické metody, chtěli bychom našich zkušeností využít.

Rádi bychom zajistili také prostupnost obou tříd tak, aby bylo zachováno komunitní a rodinné prostředí školky. Přestože bychom teď mohli rozdělit děti do tříd podle věku, stále nám přijde výhodnější mít dvě věkově smíšená oddělení. Děti se tak mohou od sebe mnohem více učit.

Měli jsme v plánu představit naši mateřskou školu na Dni otevřených dveří. Bohužel, v současné situaci to není možné. Proto vám budeme vděční, pokud předáte informaci o nově vznikající třídě všem, o kom si myslíte, že by mohli mít o naši školu zájem. Mnoho z dění ve školce najdete na webových stránkách školky (www.cmsjakub.cz) a Facebooku (www.facebook.com/cmsjakub).

Barbora Křivohlavá

Nabídka práce v Církevní mateřské škole sv. Jakuba

V září 2020 plánujeme otevření druhé třídy mateřské školy. Do našeho týmu budeme tedy potřebovat učitele/ku mateřské školy, asistenta pedagoga a provozní pracovníci (výdej jídla, úklid).

Pro bližší informace kontaktujte Mgr. Barboru Křivohlavou, ředitelku mateřské školy, na telefonu 728 569 742.

-red-

Jak letos na přijímací řízení?

Přijímací řízení pro školní rok 2020/21 musíme vzhledem k současné epidemiologické situaci pozměnit. Zájemci o vzdělávání v mateřské škole si mohou žádost o přijetí stáhnout na webových stránkách školy v záložce *Dokumenty ke stažení*.

Vyplněnou žádost pak lze zaslat elektronicky na e-mail materska.skola@khfarnost.cz nebo v papírové podobě doručit do schránky školky na adresu CMŠ sv. Jakuba, Václavské náměstí 275, 284 01 Kutná Hora.

V přihlášce nezapomeňte uvést telefonní kontakt a e-mailovou adresu, abychom vás mohli kontaktovat osobně. Přílohu *Vyjádření lékaře* nemusíte nyní doručovat, stačí ji doložit až u přijímacího řízení.

V minulých letech probíhalo přijímací řízení formou pohovoru, v současné chvíli čekáme na vyjádření ministerstva školství, jakou formu pro letošek zvolí. Je možné, že řízení bude probíhat elektronicky.

Dotazy vám rádi zodpovíme, můžete volat na číslo 728 569 742 nebo psát na adresu materska.skola@khfarnost.cz.

Barbora Křivohlavá 22

CÍRKEVNÍ GYMNÁZIUM V KUTNÉ HOŘE

V průběhu jarních prázdnin, které začaly 9. března, nás zastihla zpráva, že se školy vzhledem k nebezpečí koronavirové nákazy na dobu neurčitou zavírají. Byli jsme tedy postaveni jako všechny ostatní školy před úkol zajistit co možná nejrychleji náhradní výuku na dálku z domova. Rozhodli jsme se, že budeme využívat produkty google classroom, google meet nebo e-mailů.

Věřím, že krizová situace nebude trvat dlouho a budeme se moci vrátit ve zdraví k běžné práci ve škole.

Stanislava Lisková

OBLASTNÍ CHARITA KUTNÁ HORA

Sbírka pro Česko

Charita vyhlašuje veřejnou *Sbírku pro Česko: Na vlně pomoci proti bezmoci!* Je určena na přímou finanční pomoc lidem, kteří kvůli pandemii onemocnění COVID-19 a s tím spojenými vládními opatřeními přišli o peníze nutné k zajištění základních životních potřeb. Vybrané peníze budou použity na přímou pomoc lidem v nouzi, v kritické životní situaci, dětem a matkám s dětmi, těžce nemocným, lidem bez domova a bez přístřeší, opuštěným nebo starým lidem, kteří se v této výjimečné situaci ocitli v tísní. Přispět lze několika způsoby:

- poukazem na sbírkový účet č. **44665522/0800**, variabilní symbol **90619**
- jednorázovou dárcovskou sms ve tvaru **CHARITAPOMOC 30, 60** nebo **90** odeslanou na číslo **87 777**
- nastavením pravidelné dárcovské sms ve tvaru **TRV CHARITAPOMOC 30, 60** nebo **90** na číslo **87 777**
- přes portál **Darujme.cz** (www.darujme.cz/projekt/1202849)

Peníze získané z veřejné sbírky budou průběžně rozdělovány konkrétním potřebným lidem na základě zmapování jejich nepříznivé situace prostřednictvím tzv. sociálního šetření, které provádějí sociální pracovníci sítě Charity po celé České republice. Bližší informace k sociálním šetřením a rozdělováním finančních prostředků budou postupně zveřejňovány na webové stránce www.kh.charita.cz.

Marcela Mommersová

Poděkování dobrovolníkům

Naši drazí dobrovolníci! Všem vám velmi děkujeme za jakoukoliv pomoc týkající se šití roušek. Jste skvělí a báječní. Děkujeme za obrovskou vlnu solidarity, pracovitosti, touhy a odhodlání pomoci ostatním. Každému z vás bych velmi ráda poděkovala osobně, ale to se asi nepodaří. Proto volím jako jednu z cest poděkování také tento farní zpravodaj. Velmi si vás vážíme. Děkuji za celou charitu a přeji vám především pevné zdraví.

za dobrovolnické centrum Jindřiška Vinická

NAPSALI JSTE JEŠTĚ PŘED PANDEMIÍ

Duchovní obnova žen ve Slavoňově

Jet, či nejet? Moje dilema před duchovní obnovou žen ve Slavoňově. Proti účasti mluví nedokončené domácí práce a další resty, které je potřeba o víkendu dohnat, aby byl následující týden alespoň trochu poklidnější. Pro zase argumentuje možnost se zastavit, ztišit, načerpat nové (nejen) duchovní podněty a síly, setkat se...

„Pojeďu!“ Stejně jako já se rozhodlo dalších 20 žen a dokonce i otec Jan ☺, který nás víkendem provázel a vybral letošní téma *Zamilovat si církev*. Po přednáš-

kách, v sobotním dopoledním tichu, jsme mohli přemýšlet nad otázkami: Proč jsem v církvi? Čím pro mě je? Co mi dává? Třeba kromě příjemného společenství, účasti na svátostech...? (Ani jsme netušili, jak aktuální to brzy bude.) Čím ji mohu obohatit já? S čím si v ní nevím rady, čím mě zraňuje? Musím přiznat, že i já v minulosti svůj pohled na ni, svůj vztah k ní a své místo v ní několikrát revidovala. Jistě tyto chvíle ještě v životě přijdou, a tak je dobré si některé, zdánlivě „jasné“ věci znovu uvědomit.

Z dalšího bohatého programu, který zahrnoval každodenní mši svatou, adoraci, ranní chvály, přímluvnou modlitbu, svátost smíření nebo duchovní rozhovor, sdílení, diskusi, procházku, film, si mohla každá z nás svobodně vybrat, co ji oslovuje. A tady se mi vybavují slova papeže Františka z katecheze o katolické církvi: „Tento obraz říká, že církev je jako orchestr. Nejsme všichni stejní a nemáme být stejní. Každý přináší to své, co mu Bůh dal, aby obohatil druhé.“

Než jsme se nadály, bylo tu nedělní závěrečné hodnocení a návrat domů.

Co je důvodem mé skoro každoroční účasti? Byť se zdá, že kulisy (místo) i aktéři jsou pořád stejní, jsou pro mě tato víkendová setkání s Bohem i s lidmi stále nová, v jistém smyslu překvapivá a rozhodně obohacující. Můj velký dík za to patří všem; ženám za krásné společenství, Monice navíc za perfektní organizaci a otci Janovi za přednášky, podněty k přemýšlení a doprovázení.

„Jedu!“ A proč byste si měly tuto větu říct právě vy, které jste tu třeba ještě nikdy nebyly? Napadá mě několik věcí, ale možná stačí jednoduchý argument, který často slyším od svých pubertáků: „Nezkusíš, nevíš!“ ☺

Milena Krátká

NAPSALI A NAKRESLILI JSTE O DOBĚ KORONAVIROVÉ

Co nám přinesla epidemie

Už při pobytu na Vesmíru, kde naše rodina tradičně trávila jarní prázdniny, jsme sledovali opatření, která se postupně zpříšňovala. Ve společenství, daleko od všedních starostí jsme si ale připadali jako apoštolové na vysoké hoře, protože jsme každý den mohli prožívat v Boží blízkosti.

V úterý 10. března jsme slavili mši svatou při svíčkách v kostele sv. Matouše, kde jsem velmi silně pocítila Boží přítomnost. Poprvé v životě jsem totiž přijímala na ruku.

Z toho všeho, co na nás začalo doléhat, jsem sice samozřejmě pociťovala obavy, ale Pán mě naplnil pokojem a důvěrou, že nás neopustí.

Ve středu večer jsme se připojili ke společné modlitbě slavného růžence a Korunky k Božímu milosrdenství za zastavení epidemie.

Protože dva z našich synů onemocněli, museli jsme ve čtvrtek odjet domů. Po návratu z vysoké hory na mě dolehla drsná skutečnost: protože jsme se všichni rozhodli pracovat z domova, budu muset denně vařit pro čtyři hladové chlapy, všude bude nepořádek, budeme pořád spolu – to se nedá zvládnout. Bez Boží pomoci určitě ne. Tak jsem se opět vrhla do jeho náruče.

Vstávám, stejně jako do práce, první z rodiny. Každodenní četba krátkého úryvku z Bible a ztišení před tím, než začnu něco dělat, je pro mě povzbuzením, ze kterého čerpám po celý den. Když vstane manžel, modlíme se ještě společně ranní chvály, někdy v poledne Anděl Páně. Večer v osm hodin se připojujeme k modlitbě za odvrácení pandemie a před spaním čteme nověnou odevzdanosti, která je teď tak aktuální jako nikdy předtím (Proč se tak neustále znepokojuješ a trápíš? Přenechej mi své starosti a všechno se uklidní...)

Samozřejmě se taky scházíme ke slavení mše svaté nebo křížové cesty, kterou sledujeme v přímém přenosu. ►

Je to zvláštní pocit. Když teď nevíme, co bude další den, nemůžeme vůbec nic plánovat. Uvědomila jsem si, že mi to vlastně to vůbec nevadí. Prožívám zvláštní pokoj, že Bůh se postará, a taky vděčnost, že vlastně pořád máme, co potřebujeme. A vážím si toho, zvlášť, když kolem sebe vidím lidi, kteří teď nemůžou pracovat a začínají mít nedostatek.

Samozřejmě, že mě občas přepadá sklíčenost a chmurné myšlenky, které se mi někdy honí hlavou i v noci. Bůh mi ale dává slova povzbuzení vždycky v ten správný čas. Jednou v noci jsem nemohla spát. Když už to trvalo dlouho, vstala jsem a otevřela Bibli se střelnou modlitbou: „Pane Ježíši, už nemůžu, prosím, pomoz mi!“ Odpovědí mi byl úryvek z proroka Izaiáše (Iz 52,1-7). Když jsem ho dočetla, zaplavil mě neuvěřitelný pokoj a důvěra, že Bůh má všechno ve svých rukou (přečtěte si a uvidíte ☺).

A dějí se i věci nevídané u nás v rodině... Děti samy navrhly večerní krátké schůzky, kde se domluvíme, co je potřeba další den udělat, a rozdělíme si úkoly. Funguje to. Proto mám taky čas každý den si zacvičit a není všechno jen na mně.

I když mi už začíná chybět kontakt s těmi, které jinak vidáme každou neděli, a hlavně zpívání se sborem, je to příležitost uvědomit si, jakým darem je společenství, a přesto, že letos nebude možné slavit Velikonoce jako jindy, vzít to jako výzvu – prožít je blíž Pánu uprostřed rodiny. To bych moc přála všem. Ať se tak stane.

Marie Teplá

Jeho milosrdenství je věčné...

Konec měsíce března byl u nás poměrně náročný. Manžel začal hodně kašlat a já jsem začala mít strach z nové, neznámé nemoci. Manžel tvrdil, že mu nic není, a že zbytečně vyšiluji. Vnímala jsem ale, že je rizikový pacient – prodělal před několika lety těžký zápal plic, má za sebou bypass. V úterý 24. března ráno manžel konstatoval, že je nemocný. Měl teplotu přes 39 °C, zimmnici, bylo mu hodně špatně. Hned, jak začala ordinovat obvodní lékařka, volala jsem ji. Řekla mi, ať volám hygienu, tam zase řekli, ať obvodní napíše žádanku na testování... Před polednem volala obvodní lékařka, že mám manžela odvézt do Čáslavi na infekční, že nás tam už čekají... Tak jsme vyrazili. Manžela důkladně vyšetřili, udělali testy a zjistili, že vysoké teploty způsobila růže v noze (manžel se domníval, že se do nohy bouchnul, když měl v noci zimmnici). Po třech hodinách na infekčním (tedy já v autě vedle márnice; zrovna si přijeli pro nějakou paní, tak jsem ji aspoň mohla v modlitbě doprovodit...) jsme jeli domů. Byla jsem ze všeho hodně vyčerpaná, cítila jsem se na vše sama a přišlo mi, že i Bůh je najednou daleko. Poslala jsem zprávu své sestře, ta mi odpověděla, že mám hlavně Pána chválit... Jenže mně se chtělo jen brečet. Ale poslechla jsem ji, našla jsem si žalm 136 a Pán mě opravdu naplnil pokojem. Po čtyřech dnech manželovi volali výsledky testů, jsou negativní. Já jsem si v ty dny uvědomila, jak moc je pro mě důležité společenství. Ráno jsem přátelům poslala prosbu o modlitby – všichni se ozvali, cítila jsem jejich velikou podporu i to, jak nás jejich modlitby nesly. A pro mě to byla velká zkušenost důvěry v Pána. Do té doby jsem si říkala, že mu denně vše odevzdávám a že to myslím opravdu vážně. Ale když šlo do tuhého, zjistila jsem, že se ještě musím hodně učit.

Lída Cinerová

Mé poučení s rouškou

Premýšlím o důvodech, jež byly shrnuty v bohoslužbě před 14 dny...

Sedím nad kuchařkou a vymýšlím, co uvařím ze zelí a brambor. Brouzdám na internetu a vyhledávám metody učení pro svého dyslektického syna. Pračku pouštím, jen když svítí slunce, protože elektrinu vyrábí panely. Dělán si čas zavolat rodičům. Dělán to s chutí, ne z povinnosti v rychlosti mezi jedním a druhým daňovým přiznáním. A oni jsou milí, jako by to cítili. ►

A pak si přečtu zprávy a přepadá mě zoufalství. Na děti se naválí úkoly a začne nervozita. Synek dostane kouli, jelikož neodevzdal, co měl, čemuž se nedivím, v jeho věku (a v mém už taky) není možné se ve virtuálních úkolech zorientovat. Mám vůbec pocit, že lépe se orientuje v tom jednodušším. Dost těžko mohu vařit těstoviny, když je nemám. Přemýšlím o tom proč, když trčím doma a večer padnu a spím v osm, jsem vlastně šťastná...

A kde je to poučení s rouškou? Jdu k nám do malého krámků a tam mě prosí o roušky. Rychle šiji. Považuji to za svou povinnost. Báví mě to. Tak mě napadne ušít roušky i pro potřebu jiných. A pak ušiji spoustu roušek. Jelikož už přestávám uvažovat přirozeně, vracím se do obvyklého módu („módu světa před korunou“) a jedu na výkon, na úspěch, na efekt. Když všechny roušky předám, abych byla „hodně úspěšná“, kolik jsem toho udělala, tak si uvědomím, že jsem předala i ty, které jsem měla připraveny pro lidi, kteří je po mně chtěli. A tak sednu ke stroji a musím ještě šít, abych si to řádně zapamatovala! Za poučení ti děkuji!

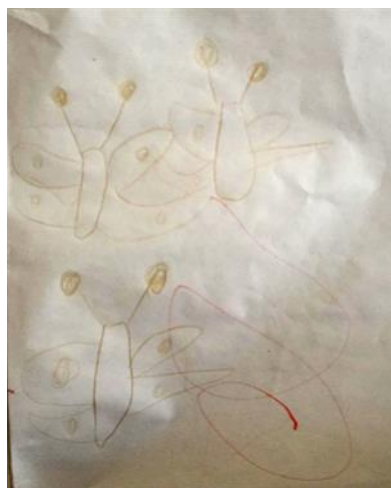
Marta Borovičková

„Sama“ doma

„Jsme fakt ostudy... Co musí přijít, abychom začali něco dělat. Už jen ten týden nás duchovně dost nakopl,“ píše kamarádka z Moravy. Moje řeč, říkám si v duchu. Trávím už nějaký ten pátek v domácnosti s dětmi a dlouhodobě vím, že jsem na tom se svým duchovním životem dost mizerně. A teď tohle – až tvrdě pořádná postní doba, kterou by si člověk sám nepředsevzal. Zprvu mi trvalo se trochu rozkoukat, ale po pár dnech můžu s kamarádkou jen souhlasit. Nastal čas a prostor na zastavení, a to i navzdory tomu domácímu kolotoči, za který se často schovávám a který v těchto dnech na obrátcích rozhodně neubral. V článkách na internetu se dočteme o pozitivě celé patálie, jak lidé cítí prostor pro odpočinek, soužití s nejbližší rodinou či procházky do lesa. Taky patřím mezi tyto šťastlivce, a o to víc myslím na všechny přepracované a nemocné, kteří nemají tu možnost jako já... Je třeba se modlit. Nějak to cítí i naše děti a k našemu překvapení s námi několikrát večer zvládli desátek, a to o mnoho lépe než běžnou modlitbu. Z domu se celá situace zdá klidná a změny jako zrušení školka či dětské kroužky, tatínek doma celý týden a nevycházení do města tak nějak zapadly a jedeme dál. Člověka to ale nutí přemýšlet, a to třeba hned jak vytáhne paty do zmlklého města...

Je večer, potichu za sebou zavírám dveře domu a vyrazím na adoraci. Skoro mám pocit, jako bych se bála, že mě bude někdo sledovat. V temném kostele, kolem kterého hlučně fičí vítr, se trochu vžívám do kůže těch, kteří chodívali do kostela za totalitu. Nejistota a strach? Něco je jinak. Mám se bát? Tu protivnou nemoc si nějak nepřipouštím, spíš přicházím na to, že ty události budou mít mnohem větší dopad... na všechno. Vyjeli jsme ze stereotypu, jsme více sami a pomalu stahujeme masky ze svých obličejů. Nemyslím ty vrstvy kosmetických přípravků a jiné teď nedostupné úpravy, které dámy s obavami řeší na webu, aby náhodou jejich partner neprokoukl, s kým to vlastně žije. Dochází na to, jací jsme doopravdy. A copak, jak já vnímám ostatní! Tu masku sundávám především sama před sebou a jsem zvědavá, zda si poradím se svými nedokonalostmi, netrpělivostí ke členům rodiny a právě zmíněným zanedbaným duchovním životem. V tichém kostele prosím o sílu a odevzdávám touhu po oživení své víry... S vnitřním povzbuzením (a zjištěním, že s rouškou nejde sfouknout svíčka), odcházím. Cestou se rozhlížím po městě a už ho nevnímám zas tak smutně. Restaurace nabízejí jídlo z okénka, Vientamci mají „z nařízení vlády České republiky“ zavřeno a v obchodech často inzerují prodej roušek. Všichni se nějak snaží. Co nám celosvětová nemoc, Vláda České republiky či jiná opatření přinesou, nevím, ale určitě nás to všechny někam posune. Tak to berme jako výzvu ze sebe dostat to nejlepší a nebojme se, protože Pán je s námi.

Marie Knappová

autoři obrázků
(ve směru zleva
doprava):

Klárka Kutilová
Ema Grenarová
Anežka Kutilová
Emilka Hrabčáková
Evička Knappová

▲ Kubík Horeš

▲ Káťa Knappová

▲ Alžběta Hrabčáková
▲ Maryaněta Hrabčáková

▼ Timotej Malik

Propojení přes internet aneb večerní modlitby za mládež

Protože se kvůli koronavirové epidemii se nemůžeme scházet se spolčem osobně, což nás všechny velice mrzí, využili jsme zkušeností nabytých hodinami strávenými na internetu a spojili se jinak. Již několik dní se v hojném počtu setkáváme na večerní modlitbě přes internet. Je to skvělá příležitost, jak naplnit výzvu Týdne modliteb za mládež a zároveň jak se vzájemně podpořit v časech nouzového stavu.

Je to velmi zajímavá zkušenost, protože se modlíme společně, a přitom jsme každý sám doma ve svém pokojíku. A jak taková modlitba probíhá? Máme začínat ve čtvrt na deset, ale než se všichni připojíme, chvíli to trvá. Je to někdy veselé, protože to ne vždy dobře funguje. Někomu nejde zvuk, jinému zase obraz, někomu pořád chodí zprávy, někdo má špinavou kameru... Ale nakonec to vždycky zvládneme nějak dát dohromady a začneme se modlit.

Modlíme se za mládež, za všechna rozhodnutí, které nás čekají, za ukončení pandemie, za ochranu pro zdravotníky apod. Na konci je to pak vždy veselé, protože zároveň sdílíme i situace a zážitky z každého dne. Je to trochu jako na táboře, kde si také vyprávíme, co se nám ten den přihodilo. Jsme plni víry v sílu našich modliteb, protože si teď mnohem více uvědomujeme, že je pravda, co říká Ježíš v evangeliu sv. Matouše: „Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,20)

Moc děkuji všem, kteří se do večerních modliteb zapojují, je to super nápad!

Debora Koubská

Má ty zlatá lenost

Nouzový stav a karanténa spojená s domácím vězením v sobě má mnoho nepříjemného, ale svým způsobem i lákavého. Musím přece sledovat zprávy, protože situace je vážná, a přiznávám, i napínavá. Po internetu lítá spousta většinou dosti vydařených vtipů, to přece potřebuji, abych nepropadla sebelítosti. A sledovat události plné solidarity a dobroty, je přece nutné pro inspiraci, abych se případně mohla k něčemu připojit. Nemůžu nechat své přátele napospas nudě, a tak komunikace prostřednictvím moderních technologií jeví se být přímo povinností. Přímé přenosy z různých kostelů jsou přece důležité. Po farní mši je zajímavé nahlédnout do dalších farností. Prostor náš, a jak se domnívám, i prostor virtuální, je zaplněn zbožností. A když už cítím, že kázání bylo dost, můžeme odříkat celou škálu doporučených modliteb. Není to prima? Není, pro mne ne. Za chvíli zjistím, že jsem jak rozpláclá přezrálá hruška, která spadla ze stromu. A co ten člověk vedle v pokoji, se kterým koukám na přenosy mší a s nímž odříkávám modlitby? Nepotřebuje taky něco jiného?

Svědomy začne citovat klasiky. Jako první zazní věta, kterou jsem v dětství slychala od své maminky, když se mi do něčeho nechtělo: „Má ty zlatá lenost, dej ty se mi přemoct.“ „Holčičko, první jsou stavovské povinnosti“, slychávala jsem ze stejných úst v době, když už jsem byla velká holka, později manželka a matka. Když se mi chtělo do všeho možného, čehož bylo více, než stačil pojmout den. „Zachovej řád a řád zachová tebe,“ z podvědomí vyskočila věta starého moudrého kněze, kterou mi řekl, když jsem si myslívala, že musím všechno zachránit. „Vstávat a cvičit,“ zařadili se mezi klasiky i Bob a Bobek.

Tak to zkusím. Nechce se. Přesto rozcvičku přiřadím jako postní sebezápor, jako odškodnění za dobroty vymlsané ve stresu, jako součást mých proseb. Stejně nedokážu všechno vyjádřit slovy. Zastavím se, nic neříkám, jen hledám Boha, nejednou je blíž a vrací se důvěra, že věci mají smysl. Pak se podaří udělat řád ve dni, v týdnu, v modlitbě. Je uvařeno, roušky pro naši potřebu ušity, vypráno, zalité květiny, v neděli se podařila procházka ve dvou. Společná modlitbu ve 20 hodin ztratila ►

na povinnosti a stala se naší součástí. Díváme se na konkrétní přenos mše svaté většinou z naší farnosti. Pokud se zatouláme jinam, stáhneme si ohlášky. K mému bezpečí přispívá vědomí jasně stanoveného času, kdy je kostel otevřený k adoraci a přijetí svátostí.

UVĚDOMUJI SI, ŽE ŘÁD POTŘEBUJI TAKY PRO VZÁCNÉ CHVÍLE, ABYCH SI VYCHUTNALA TELEFONÁTY, KTERÝCH V TÉTO DOBĚ OD NAŠICH DĚTÍ PŘIBYLO.

Pán je blízko. Blízko je Veliká noc Jeho zmrtvýchvstání. Nebudu říkat, že se vůbec ničeho nebojím, ale bojím se s nadějí.

Marie Macková

Nouzový návrat autobusem, směr Londýn - Praha

Když jsme si s Ondrou před pár týdny kupovali letenky domů na Velikonoce, byl COVID-19 zatím jenom v Číně. Mojí starostí tak bylo jen to, jestli mě pustí z kavárny Venue Xpresso, kde pracuji každou sobotu. Všechny lety byly tou dobou hrozně drahé, tak jsme koupili letenky do Vídně se společností Laudamotion a společně s Aničkou Voncovou jsme začali odpočítávat dny do odletu. Jenomže, jak všichni víme, koronavirus se dál šířil, a tak byl náš let na 3. dubna zrušen. Srdečně jsme se tomu zasmáli a koupili si nový. Ten ale taky dlouho nevydržel, a tak jsme za chvíli kupovali třetí. Věci se najednou daly ještě rychleji do pohybu a vláda v Česku zavřela školy. Tomu jsme se smáli už o dost méně a když zavřeli i hranice, začali jsme se trochu bát, že zůstaneme v Anglii uvězněni. Bylo to celé zvláštní, jelikož v Alcesteru se nedělo absolutně nic. Když jsme vyprávěli ve škole učitelům, jaké jsou u nás doma změny a jak moje rodiče nepustili na Slovensko, tak se smáli, protože je vůbec nenapadlo, že bychom se nemohli vrátit domů. Právě v pátek Anička Voncová narychlo nasedla do letadla směr Frankfurt, kde byl tou dobou její strejda, že ji radši vezme hned do Čech. To už jsme se začínali vážně bát, protože to navíc vypadalo, že i náš čtvrtý koupený let z Londýna bude zrušen a ještě navíc přijdeme o peníze, které jsme dali za vlak (a vlaky v Anglii jsou vážně drahé). Zhruba v té době jsem se začala intenzivněji modlit, protože jsem chtěla být v karanténě doma, ne v Alcesteru! A tu z ničeho nic našel Ondra možnost, jak se dostat domů, a to jedním z autobusů, které vypravovala česká vláda pro ty, kteří uvízli v zahraničí. Rychle jsme se oba přihlásili. (Přišlo mi docela dobrodružné, že pojedu jako Harry Potter záchranným autobusem!) Zanedlouho potom, co jsme se přihlásili, zrušili náš čtvrtý let. V pondělí jsme proto byli ve škole celý den jako na trní a netrpělivě jsme čekali na potvrzení našich míst v autobuse. Mezitím nám paní učitelka Ms. Dilks darovala svůj antibakteriální gel a také nám všichni, tentokrát už vážně, přáli šťastnou cestu. O volné hodině jsme se vydali do města koupit roušky (na kterých trvala moje mamka), i když mně to přišlo zbytečné. V kavárně mi naštěstí řekli, kde je v Alcesteru seženu, měli je už jen v jednom obchodě. Každý jsme si koupil dvě, ale neobešlo se to bez uštěpačných poznámek, zda snad nejedeme na nějakou diskotéku. Na zpáteční cestě jsme konečně dostali potvrzení, že máme v autobuse zarezervované místo a že se máme v odpoledních hodinách dostavit do Londýna. To jsme s Ondrou opravdu poskočili radostí! Poslední hodinu výtvarky jsme si užili, ještě jsme se na ní rozloučili s našimi skvělými učiteli. Bylo to celkem dojemné, ale řekla jsem jim, že se jistě uvidíme v dubnu, kdy už bude tahle šílená situace za námi. Ráno nás paní bytná odvezla autem do Birminghamu. Odtud jsme pokračovali vlakem do Milton Keynes (takže nám lístky na vlak nepropadly!) a opravdu jsme tam i dojeli – sice špatným vlakem od jiné společnosti, ale nikdo na to nepřišel. V londýnském metru jsme si pak poslušně nasadili roušky (mně se ta první okamžitě roztrhla), ale na štěstí jsem měla ještě tu druhou. Sklidili jsme za to pár otrávených pohledů od společenstevníků. Před českou ambasádou jsme narazili na nějakého Slováka, který nám ukázal, kde je vchod. Na ambasádě nám dovolili nechat si kufry, protože vláčet se s třemi ►

kufry, batohy a taškami nebylo úplně jednoduché. Jelikož jsme měli ještě několik hodin volna, napsal Ondra na Twitter, jestli se s námi nechce potkat někdo, kdo také pojede nouzovým autobusem. Odpověděla mu Barča, studentka z univerzity blízko Londýna, se kterou jsme sešli v McDonaldu. Bára nemohla sehnat roušku, a tak jí Ondra dal tu svou druhou. (Ještě, že jsme si koupili každý dvě!) Čas utíkal rychle a brzy bylo sedm hodin. Ještě jsme zašli do Tesca, kde jsme si koupili jídlo na cestu, a v 21:00 už se jelo. Před nástupem nám všem změřili teplotu, Ondrovi k nástupu stačilo jen 29 °C. Roušky jsme všichni museli mít celou dobu, ale řidiči je měli spíš na čele, jinak by asi neviděli na cestu. Tra-

jektem jsme se dostali až do Francie, poté do Belgie, dál jsme pokračovali skrz Německo (které jsme projížděli sedm hodin!) směr Čechy. A to už byla středa. Konečně jsme přejeli hranice a po dlouhých devatenácti hodinách jsme byli na Florenci, kde mě už čekal táta. Jak Ondra trefně řekl, tahle cesta byla jako puzzle. Protože jakmile jsme se bezpečně dostali domů, i v Anglii zavřeli školy a nejspíš zrušili i všechny zkoušky. Učitelé ze školy mi psali, zda jsme dobře dojeli, že to nějak dopadne, že je teď důležité hlavně zdraví nás všech. Kdo ví, kdy se dostaneme zpět pro věci, které nám tam zůstaly... Ale to je teď poslední věc, která mě trápí. Jsem doma a na tohle dobrodružství budu ještě dlouho vzpomínat. A navíc jsem poznala, že Pán Bůh to vždycky nějak zařídí (proto děkuji všem, kteří se za mě modlili), že nás vším provede, třebaže je to často jinak, než si představujeme

z karantény
Sára Koubská

Březenové rozjímání

Je 15. březen 2020, třetí neděle postní. Po neuvěřitelně dlouhé době první neděle, kdy nebudu zažívat mši svatou přímo před svatostánkem, ale jen zprostředkovaně, díky přenosu z kostela sv. Jakuba v Kutné Hoře.

Vím, že jsi všude, Pane, že jsi i v mém srdci, a tedy stále se mnou, ale při každé mši svaté je moje setkání s tebou něco jako přijetí srdečného pozvání na oslavu. Musíš mít upřímnou radost, když přijdeme a slavíme s tebou tvůj den, Tvé velké vítězství v tvém krásném chrámě, který nás vybízí, abychom se soustředili plně na tebe.

Kvůli šíření nebezpečného viru, který překvapivě ochromil celý svět, tuto možnost nemám. Večer je ale příležitost k tiché adoraci a svatému přijímání, a my ji rádi využíváme.

Spolu s hrstkou dalších věřících klečím v lavici a upřeně hledím na tebe, který jsi teď víc než hmatatelně přítomen mezi námi.

Vybavuje se mi text, který jsme četli při naší svatbě, i při té stříbrné před dvěma lety: „Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.“ (1 K 13,7)

Po tvářích mi stékají slzy dojetí a vděčnosti.

Láska jsi přece ty, Ježíši, a svou přítomností na tvé hostině na ní máme podíl i my. Děkuji ti.

Jana Zelenková

VYLUŠTI PŘEJÍ KŘÍŽOVKU

